

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Moderne Schatgravers

Nr 2128

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

MODERNE SCHATGRAVERS

HOOFDSTUK I

STORM EN AVERIJ

Het was laat in de namiddag van een heerlijke, buitengewoon warme herfst-dag en de zon nigde reeds naar de kim, toen een kleine, maar zeewaardige motorboot, op welker boeg in koperen letters de naam «Zeemeeuw» prijkte, zich ongeveer ter hoogte van de Kanaal-eilanden bevond, op een vijftal mijlen ten noord-oosten van Alderney, het noordelijkste eiland van deze kleine archipel, Engels van nationaliteit, hoewel als het ware in het gezicht van de Bretonse kust gelegen.

Het ranke vaartuig zette snel koers in de richting van de Engelse kust, en was blijkbaar onderweg naar het eiland Wight, dat nog een honderddertig mijlen verwijderd was.

De opvarenden maakten blijkbaar enige haast, want het scherpe oog van de eigenaar der motorboot had aan de kim een paar zeer verdachte wolkjes ontdekt, die snel groter werden en wazen op een naderend onweer, hetwelk ook bijna niet had kunnen uitblijven na deze abnormaal warme dag.

De eigenaar was een rijzig, krachtig gebouwd man van ongeveer veertigjarige leeftijd.

Hij droeg een blauw pak en een zeilpet dekte zijn hoofd.

De man in het blauw pak was John Raffles, de Grote Onbekende, lang gezocht door Scotland Yard, dat een premie van 1000 pond sterling op zijn aanhouding had gesteld, zonder dat men ooit die som had behoeven uit te betalen.

De reus aan het stuurrad was zijn trouwe chauffeur, James Henderson, de man, die de meeste der gevaarlijke avonturen van zijn meester had mede beleefd, zonder er zich ooit op te laten voorstaan, dat hij bij die gelegenheden enige malen het leven van Raffles had gered, die overigens op zijn beurt die grote dienst op dezelfde wijze had weten te belonen.

Maar er was nog een derde man aan boord, die zich op dit ogenblik ophield in de kleine kombuis, waar hij bezig was met de voorbereiding van het middagmaal.

Dat was Charles Brand en voor duizenden Londenaren was hij niemand anders dan de secretaris van Lord Aberdeen, onder welke naam Raffles sedert enige jaren in de Engelse hoofdstad een fraai huis bewoonde.

Hier echter was hij de vertrouwde, de enige vriend van de Grote Onbekende.

Een paar dagen geleden waren de beide vrienden in zee gestoken om te genieten van de weinige schone dagen, welke het najaar nog scheen te zullen geven.

De «Zeemeeuw» was een uitmuntende boot, volkomen zeewaardig, ofschoon zij gemakkelijk door een enkel man bestuurd kon worden.

Zij bood ruimte aan een twaalftal passagiers, maar ditmaal bevonden zich, zoals gezegd, slechts drie man aan boord.

Daar verscheen het hoofd van Brand boven de koekoek.

— Over een kwartier is het diner gereed, zei hij vrolijk. Ik heb er speciaal mijn best op gedaan, want het zal wel

het laatste zijn, dat wij op zee gebruiken.

— En wij zullen het met een weinig spoed gebruiken, Charles, zei Raffles met een blik op de horizon, waar sedert enige ogenblikken de zon telkenmale verduisterd werd door snel voorbijdrijvende wolken.

— Waarom?

— Omdat er slecht weer op komst is. Kijk die donderkoppen maar eens. En die wolkformatie voorspelt ook al weinig goeds. Er nadert een storm, mijn waarde, en al is de Zeemeeuw een sterke boot, op een echte storm is zij toch niet gebouwd. Wij zouden er weinig van na te vertellen hebben, wanneer wij in open zee, ver van een haven, eens door een vliegende storm overvallen werden. En zelfs een middelmatige storm zou mij alles behalve welkom zijn.

— Wij moeten dus zorgen, dat wij spoedig het eiland Wight bereikt hebben?

— Zo spoedig mogelijk. En laat ons nu maar snel gaan eten. Hoe eerder wij binnen zijn, hoe beter.

De beide vrienden zaten even later in de kleine kajuit en deden daar het middagmaal alle eer aan, dat inderdaad Brand's naam als kok hoog hield.

Vervolgens nam Raffles het stuurrad van Henderson over, die op zijn beurt de inwendige mens ging verzorgen.

Nu en dan wierp Raffles een bezorgde blik naar de lucht, die hoe langer hoe meer betrok.

De wind was opgestoken en geselde de golven, die zich hoger begonnen te verheffen.

— Hoe lang duurt de reis van hier tot het eiland Wight? vroeg Brand, terwijl hij naast Raffles plaats nam in de kleine stuurstoel.

— Als alles goed gaat nog vier uren. Ik wilde wel...

Maar hij hield plotseling op.

Een scherp klikkend geluid in het binnenste van de boot had zijn aandacht getrokken.

Dadelijk werd het gevolgd door een daverend lawaai, alsof een aantal ijzeren staven door elkaar werden geworpen.

— Wat is dat nu? vroeg Brand ongerust. Wat gebeurt daar toch?

— Ik geloof, dat er iets kapot is gegaan en wel iets van belang! antwoordde Raffles kortaf.

Op hetzelfde ogenblik stak Henderson het hoofd door de luik, dat naar omlaag leidde.

Zijn gelaat had een zeer ongeruste uitdrukking.

— Wat is er, James? vroeg Raffles. Heb je dat geluid gehoord?

— Zeker, Mylord, en ik ben dadelijk gaan kijken. De nokkenas is gebroken!

Dat was inderdaad een onverwachte en zeer onaangename tijding!

Een breuk van zulk een belangrijk onderdeel der machine kon de ernstigste gevolgen hebben, nu de duisternis zich reeds langzaam over de wateren begon te leggen en de wind met de minuut meer opstak, nog wel uit de richting, waarin de Zeemeeuw koers zette.

Het bleek spoedig genoeg, dat het defect van ernstige aard was, de motor werkte ongeregeld, de boot vertraagde haar vaart en lag tenslotte stil, en toch raasde daar binnen de motor steeds door, maar zonder dat de nokkenas haar plicht deed en het mechanisme deed werken!

Raffles zette de nutteloos geworden motor af en keek Henderson vragend aan.

— Wat denk je er van, James? vroeg hij.

— Wel, Mylord, er is geen sprake van, dat wij de fout zo maar op zee kunnen herstellen! Ik heb stalen stangen aan boord en daarvan zou ik wel een hulpas kunnen smeden, maar zeker niet aan boord.

— Hoe lang zou het demonteren van de motor, het smeden van een nieuwe as, en het opnieuw monteren duren, denk je?

— Minstens acht uren, Mylord! Gij weet zelf wel, van hoeveel belang de nokkenas voor de benzinemotor is!

— Maar wat moeten we dan aanvangen? riep Brand ongerust uit. We zijn hier immers nog uren van de Engelse kust?

— En ook liggen we hier zeer ver van de gebruikelijke route der schepen, die van de verschillende Europese havens naar de Middellandse Zee of naar de Franse havens aan de westkust varen! hernam Raffles. Ik weet maar één uitkomst, en die is, dat wij terug keren naar het eiland Alderney.

— Maar hoe kunnen wij dat bereiken, nu onze motor ons in de steek laat? zei Brand.

— Wij hebben wel waardeloos rondhout aan boord, om er een mast van te maken, en er is zeildoek genoeg voor een klein zeil. Wij zullen ons moeten behelpen, want ik weet geen andere oplossing. Tot iedere prijs moeten wij snel een haven zien te bereiken. Het zou onze ondergang zijn, indien wij verplicht waren op zee te blijven drijven, indien wij niet spoedig door een of ander schip werden opgemerkt. Want ik verzeker je, dat binnen twee uren de schepen wel iets anders te doen zullen hebben dan te letten op andere vaartuigen, die zich in nood bevinden.

Raffles had maar al te zeer gelijk.

De wind was reeds tot een stijve bries aangewakkerd en loodgrijze wolken stapelden zich aan de westelijke kim op.

Nu en dan striemden regenvlagen het dek van de motorboot, die hulpeloos heen en weer geslingerd werd.

— Wij moeten handelen! riep Raffles uit. Vlug, vrienden! Een mast opgericht en een zeil gehesen, zodat we althans de dichtstbijzijnde haven kunnen opzoeken, met de wind achter!

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan. Snel werd een mast vervaardigd, door een tweetal sterke spieren aan elkander te bevestigen met behulp van stevige touwen.

Aan een stuk zeildoek werden twee stengen vastgemaakt en daarop werd dit zeil aan de mast gehesen, nadat deze onwrikbaar door Henderson aan het boven het dek uitstekende gedeelte van de kajuit was vast gemaakt.

Niet zonder moeite en grote krachtinspanning was dit werk verricht.

Maar gelukkig bleek de motorboot dadelijk weer naar het roer te luisteren, zodra de wind het primitieve zeil vulde.

Het was verre van gemakkelijk met dit kleine hulpzeil te manoeuvreren, en het zou volkomen onmogelijk zijn geweest, er mede te laveren.

Zo moest de boot wel weer op haar weg terugkeren en koers zetten naar Alderney.

Hoewel het zeil klein was, vloog de boot met grote vaart over de golven en Raffles, die weer aan het stuurrad stond, daar hij het beste het vaarwater in deze streek kende, had de grootste moeite het ranke vaartuig in de goede koers te houden.

Maar in ieder geval, men vorderde!

En dat was maar goed ook, want de duisternis begon nu snel te vallen, terwijl de wind langzamerhand tot een storm aangroeide.

Een half uur, nadat de motorboot de terugtocht had aanvaard, kregen de opvarenden aan stuurboord een vuurtoren op het kleine eiland Caskets in het oog, weinig meer dan een barre rots.

Raffles slaakte 'n zucht van verlichting; hij wist, dat hij nog slechts weinige mijlen van Alderney verwijderd was.

Maar nu brak het bezwaarlijkste gedeelte van de reis aan, want de motorboot moest zich nu een weg zoeken door de talrijke klippen, die de nadering van de Kanaal-eilanden voor ongeoeffende varenslieden zeer gevaarlijk maken.

Raffles vestigde nu en dan de blik op het helder verlichte compas en gaf van tijd tot tijd zijn bevelen.

Brand en Henderson hadden bij het zeil post gevat en voerden al die bevelen zo goed mogelijk uit.

De storm was zo krachtig geworden, dat het nodig bleek, het zeil voor een gedeelte in te nemen, opdat het niet door een rukwind zou worden mee gesleurd, in welk geval de toestand van de drie mannen uiterst gevaarlijk zou zijn geworden.

Een uur verstreek. Het was bijna onmogelijk, door het gordijn van regen en het zeewater, dat soms tot grote hoogte werd opgezweept, iets van de kust te ontdekken.

Maar om bij twaalven in de nacht slaakte Brand een kreet van blijdschap: hij had de vuurtoren van Alderney in het oog gekregen.

Het bleek nu, dat de stroom de boot aanzienlijk had doen afwijken, want zij bevond zich nu ongeveer tussen het eiland en de Franse kust.

— Kunnen wij hier ergens ankeren? vroeg Brand, die zijn stem zeer moest uitzetten, om zich verstaanbaar te maken.

— Er zijn op de oostkust wel 'n dozijn baaien, diepe inhammen, welke een goede ankerplaats opleveren! antwoordde Raffles.

Hij moest nu al zijn aandacht tot het stuurrad bepalen, want de zee werd in deze betrekkelijk smalle geul zeer onstuimig.

De « Zeemeeuw » snelde nu voort over de donkere golven van de Race of Alderney, door de Franse Raz Blancard geheten, die het eiland van de kust scheidt.

De mannen waren ten zeerste uitgeput, maar nu was de redding ook nabij.

Met luider stem schreeuwde Raffles zijn bevelen. Henderson en Brand grepen de touwen en terwijl Raffles behendig met het roer manoeuvreerde, lieten de beide mannen het zeil vieren en de « Zeemeeuw » gleed door haar eigen vaart een der baaien binnen.

Als bij toverslag nam hier de woede van de golven af, en de storm scheen eensklaps te bedaren.

Dat was het gevolg van de omstandigheid, dat de baai aan alle kanten, behalve aan de zeezijde, door hoge klippen was omgeven.

Ze had een zandig strand, hier en daar met geweldige rotsblokken bezaaid.

De baai was ongeveer tachtig meter diep en honderd meter breed.

Raffles stuurde de boot zover mogelijk de baai in, totdat zij eindelijk op het vlakke strand liep, waar zij onbeweeglijk bleef liggen.

HOOFDSTUK II

LICHTEN OP ZEE

Dadelijk begaven de drie mannen zich aan land.

Vrees voor wegdrijven van de boot behoefden zij voorlopig niet te koesteren, want de vloed zou pas over drie uren opkomen.

Toch werd zij uit voorzorg met een sterke lijn vastgemaakt aan de stam van een dikke boom, die zich bij de oever verhief.

— Waar zijn we nu toch ergens? vroeg Brand.

— Nu, onbewoond is Alderney toch niet! zei Raffles glimlachend. Maar heel veel mensen wonen er niet, en die er wonen, hebben hun verblijfplaats opgeslagen aan de kust. Die weinige havenplaatsen, ongeveer tien in aantal, zijn voor een deel door vrij goede landwegen verbonden, maar woningen vindt men aan die wegen slechts weinige, behalve de optrekjes der Engelsen, die hier de zomer komen doorbrengen. Wij zijn toevallig juist geland op een plek, die tamelijk ver verwijderd is van het naaste dorp, ongeveer twee uur gaans, denk ik.

— En zou dat dorp niet te bereiken zijn, Mylord? vroeg Henderson, die zich overtuigd had dat de « Zeemeeuw » geen verder nadeel had ondervonden van de gevaarlijke tocht.

— Natuurlijk wel, James, maar dan slechts te voet! antwoordde Raffles. En je zult wel hebben opgemerkt, al draag je een goed geoliede jekker, dat het weinig minder dan noodweer is!

— Alles goed en wel, maar we kunnen hier toch niet blijven? riep Brand uit. Het is toch zeker niet in je opgekomen,

de nacht hier door te brengen onder de blote hemel?

— Om je de waarheid te zeggen, had ik het anders voorgesteld, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik hoop te namelijk de haven van Pongy Bay te kunnen binnenlopen, maar met die slecht bestuurbare boot onder de voeten, ben ik al heel verheugd, dat wij veilig hebben kunnen ankeren.

— Ik ben niet minder blij, maar intussen vraag ik mijzelf af, wat wij nu moeten doen!

— Ik weet er niets anders op, mijn jongen, dan dat wij ons maar aan boord van de boot moeten begeven en daar de nacht doorbrengen.

Raffles wilde hier nog iets aan toevoegen, maar eensklaps zweeg hij en vestigde de blik van zijn staalgrijze ogen op het uiteinde van de baai.

Brand volgde zijn blik en riep verwonderd uit:

— Lichten! Lichten op zee! Daar nadert een schip! Wat zou dat hier te zoeken hebben? Het lijkt wel of het recht op de baai aanhoudt?

— Die vraag mag je wel stellen, Charles! riep Raffles uit. Het is moeilijk te veronderstellen, dat toevallig een andere motorboot hetzelfde lot zou hebben getroffen als de onze!

— Als het een motorboot is, dan is het ook een heel grote, Mylord! liet nu Henderson zich horen, die in de duisternis had getuurd. Ik geloof, neen, ik weet zeker, dat ik stoom zie.

Wanneer Henderson dit verzekerde kon men er ook veilig op aan, dat er daar ginds werkelijk een stoomboot na-

derde, want er waren weinig mensen, die 's nachts zo goed konden zien als de reusachtige chauffeur van de Grote Onbekende.

Met gespannen aandacht keken de drie mannen naar de naderende boot, die slechts de voorgeschreven lichten aan bak- en stuurboord voerde, maar overigens in het donker bleek te varen.

En het werd hun al spoedig genoeg duidelijk, dat het vaartuig, dat zich daar gereed maakte de baai in te varen, volstrekt geen averij had. Dat bleek voldoende uit de rustige vaart.

Uit de schoorsteen steeg een klein wit rookwolkje op, en men hoorde thans duidelijk het geraas van de snel terugdraaiende schroef.

— Ik zou zeggen, dat dit schip hier voor anker wil gaan, zei Brand.

— Dat geloof ik ook, mijnheer Brand, liet de stem van Henderson zich horen. Zij hebben al vaart geminderd en de machine slaat achteruit.

— Dan moet ik toch zeggen niet te begrijpen wat dit schip hier komt uitvoeren, hernam Brand, als er een kwartier verder een veilige haven is, en dat vaartuig volkomen bestuurbaar mag worden genoemd, terwijl ten overvloed de storm sedert een half uur, zeer aanzienlijk geluwd is.

— Ik wil mij niet knapper voordoen dan ik ben, Charles. Ik kan mij de reden evenmin voorstellen als jij, zei Raffles. De haven van Tongy Bay is voortreffelijk en ik zelf zou er met een zeewaardige boot, die goed bestuurbaar is, stellig zijn binnengelopen. Maar, kijk eens, ik geloof, dat zij de baai niet verder inkomen, maar dicht bij de ingang op de rede het anker laten vallen.

Raffles had goed gezien.

Het vaartuig voer nog enige meters verder en lag toen stil, ongeveer in het midden voor de ingang van de baai.

Toen werd er een knarsend geluid hoorbaar, het werd veroorzaakt door de ketting, die over het ankerspil liep. Daarop een doffe plomp, het anker verdween onder de golven. Even was het rustig, en daarop werden nieuwe geluiden waarneembaar.

Bevaren lieden als Raffles en zijn metgezellen konden zich in hun aard niet vergissen: aan boord van het schip werd een sloep uitgezet.

Inderdaad, enige minuten later maakte zich een donkere vorm van de romp van het stil liggende schip los; dat was een kleine sloep, op het geluid afgaande door een viertal riemen in beweging gebracht.

— Nu gaf ik toch een lief ding, als ik ook maar in de verste verte begreep, wat dat eigenlijk betekent, zei Brand, nog steeds fluisterend. Wat gaan die mensen op dit uur aan land uitvoeren?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten! zei Raffles peinzend. Misschien is er een zieke aan boord, maar in dat geval had de kapitein er toch veel beter aan gedaan, een haven op te zoeken, waar hij wel aanstonds een geneesheer zou hebben gevonden.

— Maar zou er dan geen dokter aan boord zijn? vroeg Brand.

— Daarvoor is het vaartuig veel te klein, antwoordde Raffles. Ik schat het op hoogstens 1200 ton.

— Zouden zij misschien watergebrek hebben, Mylord? vroeg nu Henderson, die er zelf ook niet al te veel van begreep.

— Dat is natuurlijk niet onmogelijk, James, gaf Raffles ten antwoord. Een der watervaten zou, bijvoorbeeld, lek geslagen kunnen zijn. Maar dan geldt toch steeds dezelfde vraag van zoeven: waarom zochten zij geen haven op, waar zij goed drinkwater in overvloed zouden kunnen krijgen en gaan zij het uit een kleine rivier halen, verondersteld, dat er hier een in de nabijheid is.

Hij kreeg geen antwoord op deze vraag en eensklaps scheen hij een besluit te nemen.

Hij liet zijn stem nog meer dalen en zei:

— Als wij onze nieuwsgierigheid willen bevredigen dan hebben wij ons slechts naar de plek te begeven waar de sloep zal landen. Dan kunnen wij eenvoudig vragen wat zij willen.

— Als die lieden ons tenminste antwoorden, Mylord, gaf Henderson met een bedenkelijk gezicht ten antwoord.

— Waarom zouden zij ons niet willen antwoorden? Die mensen zullen toch niets te verbergen hebben? Wij zijn hier toch niet op een zeeroverseiland!

— Dat nu wel niet, Charles, zei Raffles op peinzende toon. Maar toch wil ik je niet verhehlen, dat dit alles mij tamenlijk verdacht voorkomt. De opmerking van Henderson heeft mij op een denkbeeld gebracht, dat niet ten gunste van de opvarenden van het duistere schip uitvalt! Maar laten wij ons haasten, over enkele ogenblikken heeft de sloep het strand bereikt.

Zij volgden niet de oever van de baai, daar zij dan tenslotte stellig gezien zouden worden door de lieden in de sloep, maar zij hadden het bos opgezocht, dat rondom langs de baai liep en het als het ware in een ring van struiken en hoge bomen sloot.

En hier waren zij volkomen onzichtbaar, terwijl zij door de struiken heen de baai zelve in het oog konden houden.

Juist toen zij onder de bomen verdwenen waren, scheurden de wolken, de maan kwam te voorschijn en overgoot met haar zacht zilveren schijnsel het kalme water van de baai.

De sloep was nu duidelijk zichtbaar geworden en zij was reeds zo dicht bij, dat men zelfs het aantal inzittenden kon bepalen. Het waren er zeven.

Vier mannen zaten aan de riemen, één stond bij het stuur en de beide anderen zaten voorin, gereed om bij het landen behulpzaam te zijn.

Daar schuurde reeds de voorsteven van de sloep over het zand.

Dit geschiedde op een plek, die ongeveer veertig meter verwijderd was van het punt, waar Raffles en zijn reisgenoten zich achter een dichte struik verborgen hadden.

Zij konden nu duidelijk alles zien wat er geschiedde en dat was onverwacht genoeg om hun zenuwen te spannen.

De twee mannen voorin waren reeds aan land gesprongen, ieder met een lijn in de hand, en maakten nu de sloep vast aan een groot rotsblok, dat daar op de oever lag als een reusachtige schildpad.

Toen klonken er een paar bevelen in een vreemde taal.

— Wat spreken die lui daar? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Bulgaars, antwoordde Raffles lachend.

— Maar wat voor de duivel... begon Brand.

Maar Raffles had hem reeds de hand op de mond gelegd en fluisterde:

— Ik zou je willen verzoeken, je verwondering wat minder luidruchtig tot uiting te brengen. Het is volstrekt niet noodzakelijk, dat die lieden daar ginds ons horen. Laten wij liever onze ogen wijd openzetten en kijken, wat zij hier wel in het holst van de nacht te verrichten hebben.

De drie mannen zouden hierop niet lang behoeven te wachten.

Toen de zeven opvarenden der sloep allen aan land waren gegaan, trokken zij het kleine vaartuig zonder moeite op het strand, zodat het in ieder geval niet zou kunnen wegdrijven.

Daarop bukten zich drie mannen over de rand van de sloep en toen zij zich weer oprichtten, hielden zij alle drie een kleine, maar blijkbaar zware kist van ongeschilderde planken, vrij ruw maar stevig ineem getimmerd, in de armen.

Zij laadden deze kisten op hun schouders en daarop verdwenen vijf man onder het geboomte, terwijl er twee, ter bewaking van de boot achterbleven.

— Hen na, beval Raffles kortaf.

De drie Engelsen verlieten voorzichtig hun schuilplaats en begonnen de vijf leden van de bemanning behoedzaam te volgen.

Maar zij moesten inzien, dat zij daarbij in een ongunstige positie verkeerden.

Want terwijl de Bulgaren, of wat het anders voor landslieden mochten zijn, dit gedeelte van het eiland, zelfs des nachts, zeer goed schenen te kennen, moesten de drie Engelsen alleen afgaan op het geluid der zich verwijderende voetstappen, daar zij in deze streek geheel vreemd waren en bovendien moesten oppassen, dat zij niet op een droge

tak traptten of tegen een weggrollende steen schopten, hetgeen natuurlijk hun aanwezigheid zou verraden.

Hun enig voordeel boven de achtervolgden was, dat drie hunner een zware vracht droegen, die hen bij het gaan moest hinderen.

Maar toch scheen het, alsof de vijf mannen vóór hen, een voorsprong kregen. Zij waren niet langer zichtbaar en Raffles en zijn metgezellen moesten uitsluitend afgaan op het geluid hunner schreden en dat van de brekende takken, waar zij op hun tocht door het bos op traptten. De weg scheen omhoog te leiden. De bomen werden ook schaarser en de drie Engelsers moesten telkens opnieuw zorgen, dat zij niet gezien werden.

Plotseling verhief zich aan hun rechterhand een hoge steile rotswand.

Hier liep het bos eensklaps dood.

Die rots moest wel minstens vijftig meter hoog zijn en een beklimming zou op dit punt tot de onmogelijkheden behoren.

Even stonden de drie achtervolgers stil om te luisteren.

En tot hun verbazing hoorden ze geen enkel geluid meer, behalve het eentonig geruis van de branding, die op de klippen brak, en het suizen van de wind door de takken der bomen.

— Wat drommel, waar zijn zij gebleven? vroeg Brand fluisterend. Zoeven meende ik nog een van die kerels gezien te hebben.

— Merk op, dat je reeds van kerels spreekt. Een kwartier geleden waren het nog maar mannen, zei Raffles glimlachend.

— Kerels of mannen, ik vertrouw hen niet langer, hernam Brand. Die kisten staan mij niets aan.

— Ik ben juist van een tegenovergestelde mening, mijn waarde, zei Raffles koeltjes. Zij staan mij, integendeel, buitengewoon goed aan; zij zien er, merkwaardig genoeg, juist uit als kisten, die goud, zilver of iets anders kostbaars bevatten.

Brand wilde antwoorden, toen een grote steen, die niet ver van hem neer viel, het hem belette.

— Waar komt die steen vandaan? vroeg de jonge man verwonderd en ook met een zweem van wantrouwen in zijn stem.

— Van de rots boven je, denk ik, antwoordde Raffles bedaard. Hij volgt de wet der zwaartekracht slechts.

— Goed, maar ik zou wensen te weten of die wet zoeven door een menselijk wezen in toepassing was gebracht of niet.

— Dat acht ik niet waarschijnlijk. Kogels zijn meestal meer afdoende dan stenen. Maar in ieder geval kunnen wij nu wel zeker zijn, dat die vijf schobbejakken daar boven zijn. Kijk eens, die gedaante daar ginds.

Raffles had zijn beide metgezellen snel aan een arm weer onder de bomen getrokken en wees nu met uitgestrekte vinger naar een gestalte, op ongeveer dertig meter boven hun hoofden, maar een goed eind van hen verwijderd, die zich langzaam langs de steile rotswand scheen voort te bewegen.

— Maar daar moet een pad zijn, Mylord, fluisterde Henderson, die de duisternis met zijn valkenogen scheen te willen doorboren.

— Dat is duidelijk, James! Wij zullen maar niet aannemen, dat die man zich eensklaps van vleugels heeft voorzien en op die wijze langs de rotswand vliegt en evenmin zal hij er als een vlieg tegen aan kunnen lopen. Maar waar die man is, daar kunnen wij ook zijn. Vooruit! Wij zullen wel aanstonds het begin van het rotspad hebben gevonden, hetwelk die vijf mannen hebben ingeslagen.

Zwijgend werd de tocht voortgezet. De drie mannen liepen nu aan de voet van de rots, die vlak naast hen zich steil verhief.

Enige minuten verliepen.

Toen stond Raffles, die vooraan liep, verwonderd stil.

— Wat is er? vroeg Brand, die achter hem kwam, op fluisterende toon.

— Wat er is? herhaalde Raffles zacht. Wel er is geen pad. Dat is er!

— Maar er moet er een zijn, zei Brand. Een weinig verder begint het misschien.

— Neen, de rotswand is volkomen glad, ik ben zeker, dat wij zelfs al te ver zijn gegaan; de mannen, die wij zoeven gezien hebben, moeten reeds eerder de rots hebben bestegen.

— Daar staat mijn verstand bij stil, hernam Brand verbaasd. Zij hebben toch geen poten als insecten, welke hen in staat stellen tegen een verticale wand op te lopen.

— Dat is een te gewaagde veronderstelling, zei Raffles glimlachend. Hoe het ook zij, ik weet niet meer, waar die mannen gebleven zijn, en ik zie hen ook niet meer op het ogenblik.

Het was waar, de drie reisgezellen konden niets meer van de vijf geheimzinnige mannen ontwaren.

En toch moesten zij niet al te ver verwijderd zijn, want in de nachtelijke stilte, alleen verstoord door het eentonig geruis van de branding, klonk duidelijk het gerucht, afkomstig van enige houwelen, die de rots aantastten.

— Ze maken ergens een gat, of zij verwijderen een bestaande opening! fluissterde Raffles. Het is om te trappelen van ongeduld en woede. Daar zijn vijf kerels bezig iets te verbergen, wat van grote waarde schijnt te zijn, op nauwelijks een pijlschot afstand, en wij weten niet, wat daar gebeurt! Maar dat zeg ik je, Charles, ik laat mij niet bedotten! Ik leg mij niet neer bij deze tegenslag. Aan bovennatuurlijke zaken geloof ik niet, en die mannen zijn op een wijze naar boven gekomen, welke wij hen moeten nadoen.

— Ik verlang niets liever, hernam Brand. Als je mij maar het pad aanwijst, hetwelk zij bestegen hebben.

Raffles gaf geen antwoord, maar keerde op zijn schreden terug. De anderen volgden hem. Met de hand langs de kale rots strijkend, zette Raffles langzaam zijn weg voort. Maar die hand raakte niets anders aan dan de koude ruwe steen: nergens een spleet, groot genoeg om een muis doorgang te verlenen, nergens een pad, breed genoeg om er de voet op te zetten.

Toen nam Raffles een besluit.

Hij wendde zich tot Brand en Henderson en zei zacht:

— Luister, vrienden, er valt toch niet aan te denken, dit eiland zo spoedig te verlaten, ten minste wanneer wij onze boot willen meenemen. De reparatie zou verscheidene uren duren. Welnu, nu het lot toch heeft gewild, dat wij hier moeten blijven, zie ik niet in, waarom wij morgen, als het dag is, ons onderzoek hier ter plaatse niet zouden voortzetten! Wat ons mislukt bij deze tastbare duisternis, daarin slagen wij wellicht, wanneer het weer licht geworden is.

— Je hebt gelijk, Edward, zei Brand. Wat is dus je voorstel?

— Dat wij enige dagen hier blijven. Het geheimzinnige voorval van deze nacht boezemt mij het grootste belang in en niet alleen vanwege de financiële kant. Maar daar het wellicht beter is, dat onze ware identiteit niet aan het licht komt, zou ik wel willen aanraden, ons zelf tijdelijk een andere gedaante te geven.

— Niets is gemakkelijker, Edward, zei Brand. In de kajuit hebben wij een paar matrozenpakken, en jij weet beter dan iemand, dat in een zekere kist in diezelfde kajuit pruiken, baarden en kleurmiddelen te vinden zijn.

— Mooi zo! Dan zullen wij ons dus als vissers vermommen, en op die wijze zullen wij minder opvallen, als wij hier in de buurt een onderzoek gaan instellen.

Hij wilde nog een opmerking maken, toen zijn aandacht getrokken werd door het geluid van naderende voetstappen.

Juist bijtijds trok hij zijn metgezellen weer onder de dichte struiken.

— Wat drommel! zijn zij nu weer naar beneden gekomen, zonder dat wij er iets van bemerkten hebben? zei Brand verbluft.

— Dat schijnt wel zo, mijn waarde, antwoordde Raffles. Maar nu zou ik je wel willen verzoeken, voorlopig niet meer te praten. Later kun je uw schade inhalen.

De raadgeving was niet overbodig, want slechts weinige ogenblikken later verschenen er op het smalle pad, hetwelk langs de voet van de rots leidde, enige gedaanten, die dadelijk daarna onder het geboomte verdwenen.

Wederom begon de achtervolging, maar thans in omgekeerde richting.

Het bleek al spoedig, dat de geheimzinnige mannen zich weer naar de sloep wilden begeven, welke hen nog altijd wachtte.

HOOFDSTUK III

WAAR HET TOEVAL EEN WOORDJE MEESPREEKT

Het was voor de drie mannen een gelukkige omstandigheid, dat de vijf lieden, die voor hen uit liepen, zich onbespied en in volkomen veiligheid waanden, zodat zij meer geraas maakten dan wel verstandig was, anders hadden zij zeker hun spoor in deze dichte duisternis niet kunnen volgen.

Thans gingen zij af op het mompelend stemmengerucht, het kraken der takken en het schuifelen der voetstappen over het dorre loof.

Na enige tijd hadden de vijf mannen de oever van de baai weer bereikt.

De sloep lag nog steeds op dezelfde plek te wachten.

De bewakers zaten op de rand.

Raffles en zijn beide metgezellen slopen zo dicht mogelijk naderbij, zich steeds onder de bomen schuil houdend, en ten slotte bevonden zij zich op een afstand van ongeveer tien meter van de sloep, verborgen achter een groot stuk steen, bijna een meter hoog.

Als zij gemeend mochten hebben, dat allen, die hier voet aan land hadden gezet, zich weer zouden inschepen, dan zouden zij zich vergrisen.

Een der geheimzinnige bezoekers, klaarblijkelijk de aanvoerder, wendde zich tot twee van de mannen, die de kisten hadden gedragen, en zei op ernstige toon:

— Wij dragen nu aan u de voorlopige bewaking van de kostbaarheden op. Gij kent het doel: de opbrengst der juwelen moeten dienen, om ook in Frankrijk propaganda te maken voor onze denkbeelden. Tevens zal een deel van het geld onder onze broeders, de nihilisten in het land, worden verdeeld. Zij zullen er meer aan hebben dan de vervloekte bezitters, aan wie wij ze hebben ontnomen, en die nooit meer behoefte zullen hebben aan juwelen, haha!

De man die gesproken had, liet een onaangenaam lachje horen, dat weerkaatst werd door de omringende rotsen, en ging toen voort:

— Wij vertrouwen dus onze buit aan u toe, Brontsjef. Laat u zo weinig mogelijk zien en verdedig, als het moet, ons goed met uw leven. Blijf hier steeds in de onmiddellijke nabijheid. Wel is de schat goed verborgen, maar wie kan zeggen, of niet het toeval een toerist of

iemand, die hier eens komt kijken, op het spoor brengt van de buit. Daarom, geef goed acht, want gij draagt een zware verantwoording. Dit geldt ook u, Filarsky. Gij zult uw aansprakelijkheid trouwens niet al te lang behoeven te dragen, want reeds overmorgen komen onze Franse makkers, die het geheim kennen, de juwelen en het goud halen. Gij kent het afgesproken sein. De Franse schoener, die weinig diepgang heeft en hier in de baai voor anker kan gaan, draagt de naam «Hirondelle» en zal, vóór zij het anker laat vallen, drie malen de vlag aan de gaffel hijsen en weer laten zakken, tot zij halfstok hangt. Let dus goed op. Gij kunt de «Hirondelle» omstreeks drie uur in de namiddag verwachten.

Deze gehele toespraak was in de Bulgaarse taal gehouden en Brand had er slechts weinig van begrepen.

De twee mannen, die als bewakers van de buit waren aangesteld, hadden zwiiggend toe geluisterd en nu zei Brontsjef, een man van forse lichaamsbouw, met een dichte, zwarte baard, die hem tot midden op de borst hing:

— Gij kunt er van verzekerd zijn, chef, dat wij goed de wacht zullen houden.

— Daar reken ik ook op, Brontsjef, zei de aanvoerder droogjes. Wij zelven vertrekken nu, maar wij gaan niet ver uit de buurt, want wij zullen wachten tot de kapitein van de «Hirondelle» ons bericht heeft, dat hij de juwelen in goede orde kan overnemen. Nu heb ik u nog één ding te zeggen, en dat is: dat gij u niet te dicht in de nabijheid van de plek moogt begeven, waar de buit begraven ligt. Het is van groot belang, dat niemand u daar ziet, want wij kunnen niet voorzichtig genoeg zijn.

De chef wendde zich nu naar de troep en gaf op zachte toon enige bevelen. Het licht bootje werd weer in het water geschoven en allen scheepten zich in.

Maar vóór de riemen opnieuw in het water plonsden, wendde de chef zich nog eens tot de achter gebleven man-

nen, die zwiiggend en onbewegelijk de sloep nakeken en riep: «Gij zijt immers gewapend?»

— Maak u daaromtrent niet bezorgd, chef, antwoordde Filarsky. Wij hebben onze revolvers en dertig patronen per man. En daarvan zullen wij gebruik maken ook, als het noodzakelijk mocht zijn.

— Denk er om, dat gij slechts in geval van uiterste nood van uw wapens gebruik moogt maken, riep de chef.

Dit was het laatste wat er van hem vernomen werd...

Op een kort bevel gingen de roeirieden in het water en steeds sneller vloog de sloep voort over het donkere water van de baai, totdat zij geheel uit het oog verdwenen was.

Onduidelijk hoorde men in de verte het knarsen van de stalen trossen, waarmee de sloep weer aan boord werd gehesen.

Toen klonk het geluid van de schroef die met forse slagen het water geselde, ten bewijze, dat het geheimzinnige schip zich verwijderde.

Al die tijd waren Brontsjef en Filarsky onbewegelijk en zwiiggend blijven staan.

Pas toen er niets meer te horen was, dan het eentonig geraas van de branding op de kust, wendden zij zich langzaam om en waren het volgende ogenblik onder de bomen verdwenen.

— Zullen wij hen niet nagaan, Edward? vroeg Brand, toen hij niets meer vernam.

— Neen, Charles, antwoordde Raffles. Ik heb niet veel lust mij bloot te stellen aan een verraderlijke kogel, uit de duisternis afgevuurd. Wij hebben nog ruim een dag de tijd. Morgen, als het daglicht is aangebroken, kunnen wij eens zien hoe de zaken staan.

— Die kerels schijnen hier te blijven?

— Ja, Charles. Ik denk dat zij hier in het bos zullen overnachten. Ik meen te hebben gezien, dat zij dikke dekens bij zich hadden en als oudgedienden, die waarschijnlijk als guerillastrijders aan de oorlog hebben deel genomen, zullen zij wel gehard zijn en bestand tegen de vermoedens van zulk een

verblijf onder de blote hemel in deze tijd van het jaar.

— Waarom denk je dat zij veteranen zijn?

— Omdat zij een totaal versleten militaire pantalon droegen, maar waarvan de bies nog te zien was. Een hunner had een Bulgaarse soldatenpet op, waarvan de oorspronkelijke kleur echter bijna geheel verloren was gegaan.

— En wat gaan wij nu doen?

Raffles dacht een ogenblik na, alvorens te antwoorden.

— Het zou niet verstandig zijn, als wij de motorboot lieten, waar zij op dit ogenblik is. Anders zou zij morgenochtend stellig door die twee mannen worden gezien. En die zouden dan wel hun gevolgtrekkingen maken.

— Maar wij kunnen haar toch onmogelijk verbergen?

— Toch wel, hernam Raffles. Wij kunnen haar namelijk een klein gedeelte de rivier optrekken, die op deze baai uitmondt, en daar zijn langs de oever plekken in overvloed, waar wij de kleine boot kunnen wegmoffelen onder de overhangende takken, die men daar in grote getale aantreft. Het is nu te laat, om behalve dat, nog iets te ondernemen. Morgen zullen wij wel verder zien. In de eerste plaats is het nodig, dat we wat rust nemen.

— Ik hoop, Edward, dat je niet te veel slaap zult hebben, om mij nog even mede te delen, wat daareven eigenlijk verhandeld is onder die Bulgaren.

— Dat is waar ook, zei Raffles glimlachend. Er werd Bulgaars gesproken en de hoofdzaak zal je wel ontgaan zijn.

— Je hoeft me niet te vleien, Edward. Je kunt gerust zeggen, dat niet alleen de hoofdzaak, maar ook de bijzonderheden mij ontgaan zijn. Kortom, ik heb er geen steek van begrepen.

— Ik zal het je aanstonds mededelen, Charles! zei Raffles.

De drie mannen hadden intussen hun weg voortgezet, zorg dragende, dat zij de zoom van het bos volgden en eindelijk hadden zij de plek weer bereikt, waar de kleine motorboot lag.

Zij wachtten nog gedurende een half uur, om zich er van te verzekeren, dat alles veilig was en de vloed hoog genoeg was en vervolgens werd de motorboot weer los gemaakt.

Met behulp van een vaarboom werd het kleine vaartuig voort geduwd, tot het de monding bereikt had van het riviertje, niet veel meer dan een brede beek, dat hier in de baai uitliep.

Steeds bomende, brachten de drie mannen de « Zeemeeuw » langs een van de oevers, ongeveer een kilometer verder het riviertje op, en daar werd zij verborgen in een kreek, die aan alle zijden door dicht geboomte omgeven was, waarvan de takken in het water hingen. Het zou nu zelfs bij klaarlichte dag zeer moeilijk zijn, de schuilplaats van de Zeemeeuw te ontdekken.

Onder deze bedrijven hadden de drie mannen een flinke eetlust gekregen; daarom was het eerste, wat ze thans deden, hun avondmaal te bereiden.

En terwijl zij dit nuttigden, begon Brand, die zijn nieuwsgierigheid niet kon bedwingen, opnieuw:

— Zou je mij nu eindelijk eens willen vertellen, Edward, wat het geheimzinnige gescharrel met die kisten te betekenen had?

— Ik verlang niets liever dan het je mede te delen, mijn waarde.

En daarop verhaalde Raffles gans het gesprek dat tussen de twee achterblijvende mannen, die de schat moesten bewaken, en hun chef gevoerd was.

Toen Raffles zijn verhaal gedaan had, riep Brand verheugd uit:

— Maar dan zal de zaak op rolletjes lopen, Edward. Je zult je natuurlijk geen seconde bedenken om de geroofde juwelen voor goede buit te verklaren, nietwaar?

— Geen seconde, antwoordde Raffles laconiek.

— Welnu, wat belet ons dan, die mannen eenvoudig op te sporen, hen machteloos te maken en er met de drie kisten vandoor te gaan?

— Dat belet ons gezond verstand, mijn waarde.

— Waarom?

— Om de even eenvoudige als afdoende reden, dat wij niet weten waar die drie kisten zijn.

— Maar wij kunnen er toch in ieder geval naar zoeken, meende Brand.

— Ik vrees dat dit weinig zal baten, er moet ergens een verborgen kloof in de rotsen zijn, of misschien wel in de bodem, die alleen aan de Bulgaren bekend is en niemand kan zeggen, hoe lang het zelfs bij dag zou duren, die spleet te vinden. Daar langs zijn zij natuurlijk naar boven gegaan en hebben daar de kisten ergens weg gestopt. Nu zou je me kunnen tegenwerpen, dat wij dan langs een andere weg naar boven kunnen gaan en ik geef dan ook toe, dat dit een goede oplossing zou zijn, mits wij een gehele week de tijd hadden. Zoals de zaken nu echter staan, is het verreweg het verstandigst, wanneer wij tot het uiterste ogenblik wachten, dat wil zeggen tot de «Hirondelle» het anker uitwerpt en de twee bandieten, want voor veel beter zie ik die nihilisten niet aan, zich gereed maken, de kisten weer uit hun schuilplaatsen te voorschijn te halen.

— Je hebt gelijk, riep Brand opgewonden uit. Wij hebben dan niets anders te doen, dan hen te volgen en te zien, waar zij blijven.

— Het is daarvoor echter nodig, dat wij ons vermommen, maar dat kan morgenochtend geschieden.

— Wanneer wordt die «Hirondelle» hier verwacht?

— Overmorgen om drie uur in de namiddag.

— Dan moeten wij maar hopen, dat er niet te veel toeschouwers zullen zijn.

— De kans daarop is zeer gering; dit gedeelte van het eiland is slechts heel schaars bevolkt, verreweg de meeste vissersdorpjes bevinden zich op de Westkust. En nu valt er niets meer te vragen, Charles, en zouden wij er verstandig aan doen, nu maar te gaan slapen. Morgen zullen wij wel verder zien.

En met deze woorden stonden de beide vrienden op van de kleine tafel in de kajuit, waar zij het avondmaal hadden gebruikt, schoven deze ter zijde en

hïpten uit de wanden een paar gemakkelijke rustbanken neer, die in een oogwenk tot voortreffelijke rustbedden konden worden ingericht. En toen zij op het punt stonden in te sluimeren, hoorden zij Henderson, de reus, nog steeds stommelen in de machinekamer; de brave kerel had geen rust, vóór hij zich overtuigd had van de omvang van de aangerichte schade aan de nokas...

De volgende dag was het opnieuw verrukkelijk weer.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden een voortreffelijke nacht doorgebracht en toen zij het dek betraden, uitte Brand, die voorzichtig de overhangende takken terzijde had geschoven, die het scheepje tegen bespiedende ogen moesten beveiligen, een kreet van verrukking, want de aanblik van het landschap was heerlijk schoon op die herfstochtend. De kleine rivier stuwde haar kristalhelder water naar de baai, die duidelijk op enige afstand zichtbaar was.

In het rond verhieven zich de hoge bomen, die wel tot een tropisch klimaat leken te behoren, evenals dit voorkomt op de zuidkust van Engeland.

Langs de kleine rivier strekte zich het bos nog over geruime afstand uit, maar verderop ontwaarde het oog vette weiden, terwijl de gezichtseinder werd afgesloten door golvend heuvelland.

De atmosfeer was zo helder, dat men aan gene zijde van de baai duidelijk de kleine visserspinken kon onderscheiden die reeds waren uitgevaren in de hoop op een goede vangst.

— Het is hier buitengewoon mooi! zei Brand, zich tot Raffles wendend; nadat hij enige tijd van 't natuurafereel had genoten.

— Ja, de Kanaaleilanden zijn terecht beroemd om hun schoonheid, zei Raffles, en Alderney is wel een van de kleinste, maar zeker niet een van de minst fraaie. En nu zullen wij, nadat wij de inwendige mens versterkt hebben, dadelijk maar eens een ander uiterlijk aannemen, Charles. Wij weten niet hoe de zaken kunnen aflopen en het zou wel wat vreemd zijn, wanneer

men Lord Aberdeen onder zulke eigenaardige omstandigheden aantrof, namelijk, terwijl hij zich onledig hield met jacht maken op de juwelen, welke de Bulgaarse nihilisten hebben geroofd.

— Weet je wat ik wel wat wonderlijk vind?

— Laat eens horen.

— Dat die sinjeur, die het hoogste woord scheen te voeren, die twee lieden met hun zwarte roversbaarden, achterlaat met zulk een grote schat, die toch zeker wel enige miljoenen waard zal zijn.

— Dat is hij op zijn minst. Wat je opmerking betreft: er heerst een ijzeren discipline onder die schavuiten, en ik denk, dat die twee heerschappen gauw achterhaald zouden worden, als zij zouden trachten met de buit er van door te gaan. Waar zouden zij trouwens heen moeten gaan en hoe zouden zij aan scheepsgelegenheid moeten komen? Je kunt er wel van op aan, dat hun lastgever een oogje in het zeil zal houden.

— Maar er is toch een geregelde verbinding tussen St. Anne en de Franse kust.

— Die is er juist niet, antwoordde Raffles. Er is wel een geregelde stoomvaartverbinding tussen het havenplaatsje, dat je daar noemt en St. Peter Port, dat wil zeggen, de voornaamste haven van het grote Kanaaleiland Guernsey. Het is ook waar, dat men van deze haven geregeld de Franse kust kan bereiken, maar ik geloof niet, dat onze beide vrienden zo onverstandig zullen zijn die kansen te wagen, want ik durf er wel wat onder verwedden, dat er gedurende een paar dagen door de nihilisten op de Franse en Engelse havens, die daarvoor in aanmerking komen, scherp toezicht zal worden gehouden. En laat ons nu eens zien wat Henderson van het ontbijt heeft weten terecht te brengen.

Het bleek dat de reus zijn best had gedaan en dat was hem moeilijk genoeg gevallen, daar hij in de kleine kombuis niet had mogen koken, uit vrees dat de

rook hun aanwezigheid zou kunnen verraden op dit eenzame gedeelte van het eiland.

Nadat zij het ontbijt genuttigd hadden, begonnen de drie mannen zich in visserskleren te steken, bestaande uit een blauw wolle trui, een wijde broek en een zuidwester.

Zij lieten hun gelaat een algehele verandering ondergaan door het in te wrijven met een soort kleurmiddel, hetwelk het een diepbruine tint gaf, en Raffles verfraaide zich bovendien met een grijze ringbaard, die hem het uiterlijk gaf van een ruwe zeebonk, die op alle zeeën bevaren was.

Het was bijna elf uur in de ochtend toen zij met dit alles gereed waren.

Raffles begaf zich nu naar Henderson, die zich al lang weer met zijn gebroken as bezig hield en zei op vriendelijke toon:

— Luister eens, James, ik vertrouw jou de «Zeemeeuw» toe. Mijnheer Brand en ik gaan eens een kijkje nemen op een zekere plek. Nieuwsgierigen snauw je maar af en je laat niemand aan boord toe, begrepen?

— Ik laat niemand aan boord toe, Mylord, herhaalde de brave kerel, terwijl hij als toevallig een blik wierp op zijn geweldige vuisten, sterk en zwaar als smidshamers. Wanneer kan ik Mylord terug verwachten?

— Nu, ik denk niet, dat wij langer uit zullen blijven dan enige uren.

— Dat komt goed, Mylord, dan zal ik mij in die tussentijd eens bezig houden met de as. De schade is mij meegevalen; als alles goed gaat, kan ik alles vanmiddag nog gerepareerd hebben.

— Behoeft er dan niet gesmeed te worden? Ik zou graag ieder lawaai zoveel mogelijk vermeden hebben.

— Ik behoef alleen maar te vijlen en te zagen, Mylord. Er lag juist nog een as van goede dikte in de bak met reserve-delen.

— Zoveel te beter. Mochten er ongewenste bezoekers komen, die volstrekt willen weten hoe die boot daar komt, dan zeg je, dat jij er de kapitein van bent, maar dat de eigenaar met zijn vriend een wandeling maken.

— Ik zal het onthouden, Mylord, en ik hoop niet, dat zij al te vervelend worden, mompelde de reus voor zich heen, met een blik op zijn ontzaglijke vuisten.

Raffles en Brand knikten hem nog eens toe, overtuigden zich dat er niemand in de nabijheid was, en begaven zich toen op weg, waarbij hun zware waterlaarzen hen goed te pas kwamen.

Langzaam voortsloeterend, met de handen in de zakken, liepen zij langs een pad, dat de oever van het riviertje volgde, maar dat blijkbaar zeer weinig begaan werd, want overal schoot het onkruid tussen de ruwe stenen welig op.

Zo bereikten zij weer de oever van de baai, liepen er om heen en bestegen de klip, maar thans op een geheel andere plek, dan waar zij de avond tevooren de vijf vreemdelingen op zulk een geheimzinnige wijze hadden zien verdwijnen.

Het was geen gemakkelijke klimpartij, en deze duurde bijna een uur, maar eindelijk hadden zij dan toch de top bereikt, vanwaar zij een verrukkelijk schouwspel genoten over bijna het gehele eiland.

De beide vrienden konden bijna een kwartier zwijsend naast elkaar gezeten hebben, geheel onder de indruk van dit tafereel, toen Raffles eensklaps een hand op zijn schouder voelde.

Zijn eerste instinctmatige beweging, bliksemsnel uitgevoerd, was naar zijn zak, waar zijn revolver zich bevond.

Maar toen hij het gelaat ophief naar de man, die hem op de schouder had getikt, maakte zijn eerste schrik plaats voor verbazing; hij herkende in hem de grofgebouwde man met de zwarte baard van de vorige avond, de nihilist Brontsjef.

— Zonder werk? viel de grove vent met de deur in huis, waarbij hij zich van de Engelse taal bediende.

— Het gaat niet al te best, mijnheer, antwoordde Raffles, die dadelijk in zijn rol was, en Brand vlug met de voet had aangestoten. Mijn maat en ik zijn vanochtend naar hier uitgevaren, want de

vis wil het net niet in. Met de makreel en de ansjovis is het een raar ding, moet ge weten. De beesten zwemmen in scholen en...

Maar de andere Bulgaar, die zich op enige afstand had gehouden en naderbij was getreden, viel hem ongeduldig in de rede en zei:

— Dat vertelt gij ons een volgende maal maar eens, oude. Hebt gij een stevige boot?

— Dat gaat vrijwel, mijnheer, antwoordde Raffles, zonder blikken of blozen.

— Een boot, waarmee gij, bijvoorbeeld, naar een Hollandse haven zoudt kunnen varen?

— Wel mijnheer, ik zou de man willen zien, die mij in het gezicht zou durven zeggen, dat ik dat niet kon, riep Raffles op verontwaardigde toon.

— Hoelang zoudt gij over die tocht doen? Bijvoorbeeld tot de Nieuwe Waterweg?

— Wel mijnheer, dat hangt van het tij en de wind af. Onder gunstige omstandigheden gaan en twee dagen mee heen.

— Twee dagen? Is dat niet lang? vroeg Filarsky, terwijl hij even de zware wenkbrauwen samentrok.

— Voor een stoomboot is het lang, mijnheer, maar niet voor een visserspink.

Maar Brontsjef had zijn makker een weinig terzijde geduwd, na hem een wenk te hebben gegeven en vroeg nu, terwijl hij Raffles aandachtig scheen op te nemen.

— Zoudt gij nog vandaag vijftig duizend francs willen verdienen?

Raffles scheen een ogenblik verbaasd na te denken en zei toen op onzekere toon:

— Vijftig duizend francs? Nou, mijnheer, dat wil iedereen wel graag in deze tijd. Wat zou ik daarvoor moeten doen?

— Mij en mijn makker met... onze bagage nog hedenavond overbrengen naar de Hollandse kust.

HOOFDSTUK IV

TOEBEREIDSELEN

Raffles en Brand hadden een snelle blik met elkaar gewisseld, die voor de beide nihilisten onopgemerkt bleef.

Zij hadden onmiddellijk de gehele betekenis van de zaak begrepen.

De beide nihilisten waren voornemens verraad te plegen en met de buit de plaat te poetsen en hun noodlot had hen regelrecht op de weg gevoerd van John Raffles, die eveneens het vaste voornemen koesterde hun die buit afhandig te maken.

Raffles liet echter geen seconde blijken, wat er in hem omging.

Hij krabde zich eens in zijn grijze baard, spuwde op onnavolgbare wijze een straal tabakssap uit, verrolde zijn pruim van de ene wang naar de andere en zei op aarzelende toon:

— Het is wel een lief sommetje, maar het is ook een hele onderneming.

— Kom, kom, het weer is prachtig.

— Jawel, maar het kan omslaan.

— Daar is de eerste paar etmalen geen vrees voor! Gij hebt ons zelf gezegd, dat gij een sterke boot hebt.

— En dat blijf ik volhouden, mijnheer, riep Raffles uit, terwijl hij zich op de borst klopte. Maar het is een hele reis en het Kanaal is een gevaarlijk ding voor kleine vissersschuiten.

— Ik doe er nog vijf duizend francs bij.

— Maar, neem mij niet kwalijk, waarom zoudt ge geen gebruik maken van een stoomvaartlijn? Dat is toch wel zo veilig?

— Het mag wel veilig zijn, maar het neemt mij teveel tijd in beslag, riep Filarsky ongeduldig uit, die weer tussenbeide was gekomen. Doet gij het of doet gij het niet?

Raffles scheen Brand met een blik te ondervragen en toen deze toestemmend knikte, gaf hij eindelijk ten antwoord:

— Top, mijnheer. Aangenomen. Ik zal u met mijn vissersschuit overbrengen. Wanneer moet het gebeuren?

— Vanavond nog. Zorg, dat ge om zeven uur hier zijt.

— Waar moeten wij u afhalen?

— In de baai, die gij daar aan uw voeten ziet.

— En uw koffers?

— Het zijn geen koffers; het zijn een drietal kisten; de inhoud raakt u trouwens niet. Gij ontvangt uw geld en gij verbindt u geen onbescheiden vragen te stellen, anders zou ik mij tot een andere moeten wenden.

Maar de oude zeeman scheen bevreemd te zijn dit buitenkansje te moeten missen, want hij riep haastig uit:

— Ik ben niet nieuwsgierig, mijnheer. Ik denk er niet aan, mij met uw zaken te bemoeien! Laten wij er niet over praten; u kunt over mij beschikken!

Ik zal zorgen, dat ik hier op tijd met mijn jol terug ben.

— Zo is het goed. Wij zullen wel naar je uitkijken; wij blijven hier.

Raffles was reeds opgestaan, om zich met Brand te verwijderen, toen Brontsjef hem terugriep.

— Luister eens, man, hoeveel leden telt je bemanning?

— Wij zijn slechts met drie, mijnheer.

— Zoveel te beter, bromde de Bulgaar voor zich heen.

Hij wendde zich om en vertrok met zijn metgezel, terwijl Raffles en Brand weer naar de vlakte afdaalden.

Gedurende deze afdaling, die al hun opmerkzaamheid vergde, daar de helling met losse ronde stenen als bezaaid was, die het afklimmen niet zonder gevaar maakten, wisselden de beide vrienden geen woord met elkaar.

Maar zodra zij veilig en wel de vlakte bereikt hadden, barstte Raffles in lachen uit en zei:

— Dat is de beste grap, die ik nog ooit beleefd heb. Het toeval schijnt dus nog steeds een grote rol te spelen hier op aarde. Die beide Bulgaren hebben zich daar tot het goede adres gewend.

— Men kan inderdaad zeggen, dat zij de leeuw in de muil zijn gelopen, bevestigde Brand lachend.

— Het zal nu zaak zijn, om ons spoedig van een vissersvaartuig te voorzien, want dat is onmisbaar bij de kleine comédie.

— Wil je er een huren?

— Huren, of anders kopen, als het niet anders gaat.

— Dan moeten wij maar hopen, dat alles ons meeloopt en dat er hier zo 'n schuitje te krijgen is.

— Wij zullen dat dadelijk eens gaan onderzoeken in Essercis of Ste Anne, maar eerst zullen wij Henderson waarschuwen, anders mocht hij eens ongerust worden over ons uitblijven.

Snel begaven de beide vrienden zich op weg en het duurde niet lang of zij hadden de plek weer bereikt, waar de «Zeemeeuw» lag.

Zoals zij wel hadden kunnen vermoeden, vonden zij Henderson druk aan het werk.

Hij had er zijn jas bij uitgetrokken, zijn hemdsmouwen opgestroopt, zodat de geweldige spieren van zijn armen zichtbaar werden.

Hij keek slechts even op, toen hij de beide mannen herkende, die daar naderden en hervatte dadelijk weer zijn arbeid.

— Gaat alles goed, James? vroeg Raffles.

— Nog een paar uren, Mylord, dan kan ik aan het monteren gaan.

— Dan zullen wij maar eerst eens lunchen en ondertussen zal ik je eens vertellen, welke wonderlijke ontmoeting wij zoeven gehad hebben met een paar vertegenwoordigers van het internationale nihilisme.

— Charles, zo wendde hij zich tot de jonge man, toon eens spoedig je kunsten als keukenschef.

Onmiddellijk ging Brand aan het werk, om een maaltijd te bereiden en het duurde niet lang, of de drie mannen waren op een beschut plekje gezeten en kreeg Henderson het verhaal te horen van de ontmoeting, welke Raffles en Brand zoeven hadden gehad, waarbij hij herhaalde malen in een zo daverend gelach uitbarstte, dat Raffles verplicht was hem tot stilte aan te manen.

Toen Raffles zijn verhaal geëindigd had vroeg hij:

— Is hier al die tijd niemand voorbij gekomen?

— Slechts twee mannen, Mylord.

— Hebben ze je aangesproken?

— Neen, zij bleven maar stil staan kijken naar wat ik deed, zonder een woord te spreken, een paar minuten lang. En juist toen ik wilde vragen of zij alsjeblijft niet al het moois van mij wilden afzien, gingen zij weer.

— Hoe zagen zij er uit? Als vissers zeker.

— Dat kan ik juist niet zeggen. Zij hadden geen Engelse type. Een hunner had een koort geknipte, bruine baard, een beetje op zijn Frans en zij waren allebei in gewone lakense pakken gekleed en droegen een pet. Neen, als vissers zagen zij er zeker niet uit.

— Misschien beampten of iets dergelijks! zei Raffles schouderophalend, en verder werd er aan de zaak geen aandacht gewijd, hetgeen later zou blijken een weinig lichtzinnig te zijn geweest.

Zodra de maaltijd was afgelopen, stond Raffles op en zei:

— Nu zullen wij de rollen nog eens verdelen. Jij blijft hier, James en tracht zo spoedig mogelijk de motor weer in elkaar te zetten. Mijnheer Brand en ik begeven ons nu aanstonds naar St. Anne en trachten daar een schuit te huren of te kopen. Ik hoop, dat wij daar spoedig zullen slagen, want daarvan hangt het welslagen van onze onderneming af. Je moet goed acht geven op de baai, waar wij het anker zullen uitwerpen. Vertoon je echter niet, voordat wij je komen halen.

— In orde, Mylord, zei Henderson, die aandachtig had toegeluisterd.

Een ogenblik later begaven Raffles en Brand zich op weg.

Zij moesten echter tamelijk lang lopen, voor zij een paar landarbeiders ontwaarden, die hen de weg naar St. Anne wezen.

Het bleek, dat zij ongeveer anderhalf uur zouden moeten lopen, om die afstand af te leggen.

De weg werd echter spoedig zeer fraai en zij behoeften volstrekt geen spijt te hebben van deze lange wandeling.

Omstreeks half drie in de namiddag bereikten zij St. Anne, een zeer aardige stad met een binnenhaven, die op dit ogenblik vol schepen lag.

De beide vrienden begonnen langs de kade te slenteren en spraken nu en dan een zeeman aan, wie zij vroegen, of hij wellicht een botter, een pink, of een andere kleine schuit te koop had, maar geruime tijd bleven hun pogingen vruchteloos.

Maar eindelijk, heel aan het einde van de haven, was het geluk hun gunstig.

Daar, in een alleenstaand huisje troffen zij een oude pikbroek aan, een man van over de zeventig, die Raffles niet

eens liet uitspreken, maar opstond van het bankje voor zijn huisje, waar hij zich in de warme zonnestralen te koesteren zat en uitriep:

— Ik heb een kleine, maar beste haringbuis voor jullie te koop, niet nieuw meer, maar nog stevig. Voor veertig duizend francs heb je haar.

— Kijken! zei Raffles laconiek.

De oude zeeman bracht de beide gewaande collega's naar een kleine zijhaven, waar hij hun een tamelijk grote vissersschuit toonde, die blijkbaar met zorg onderhouden was, ofschoon zij haar beste dagen reeds gehad had.

Raffles merkte aanstonds op, dat de schuit berekend was op een bemanning van minstens vijf koppen, maar hij had weinig keuze en bovendien telde Henderson wel voor drie.

De haringbuis heette «Marjolaine» en zij kon een grootzeil, een fok en als het moest ook nog een kleine bazaar voeren.

De schuit werd verkocht met al het tuig, de zeilen, de zwaarden en andere benodigdheden.

Raffles bedacht zich niet lang.

Na het kleine vaartuig van binnen goed te hebben onderzocht, teneinde zich te overtuigen dat het goed waterdicht was en dat zich nergens rottende planken bevonden, klom hij weer aan wal en zei:

— Ik koop het, vader. Kan ik het dadelijk meekrijgen?

— Wel wis en waarachtig. Maar, je bent maar met z'n tweeën.

— Dat hindert niet, vader, hernam Raffles op joviale toon. Wij blijven hier in de buurt en er staat een labberkoeltje.

— Nu, je moet het zelf weten, zei de oude zeeman, terwijl hij met een vergezocht gebaar het geld opstreek, hetwelk Raffles hem had uitbetaald, en daarop zijn huisje binnenging om, niet zonder moeite, een kwitantie te schrijven.

HOOFDSTUK V

OP WEG

Terwijl Raffles hierop wachtte, had Brand het scheepje reeds reisvaardig gemaakt en hij zag tot zijn vreugde, dat het werkelijk een goed vaartuig was, dat waarschijnlijk uitstekend naar het roer zou luisteren.

Zodra Raffles zich weer bij hem had gevoegd, werden de trossen los gegooid, de beide mannen hesen het grootzeil, waarbij de sterke armen van Henderson van groot nut zouden zijn geweest, en voeren daarop de kleine haven uit.

Wat het weer en de wind betref, de beide gewaande varengasten konden het niet beter verlangd hebben; de wind blies uit de goede hoek, hij was niet al te krachtig, en 't water rimpelde slechts flauw.

Zij moesten nu eerst de haven uitvaren, vervolgens zee kiezen, om buiten de kust te komen en daarop de steven wenden naar de kleine baai van Esser Cis, waar zij de kostbare lading zouden innemen, welke de twee nihilisten voornemens waren bijtijds ten eigen voordele naar een veilige plaats over te brengen.

Alle ging zeer voorspoedig, maar toch neigde de zon reeds naar de kim, en zou daar spoedig achter verdwenen zijn, toen de «Marjolaine» eindelijk de Tongy Bay binnenvoer, waarbij Raffles aan de helmstok stond, terwijl Brand zich bezig hield met het zeil, waarvan hij de schoot in de hand hield.

Handig manoeuvreerende, wist Raffles het schip dicht bij de oever van de baai voor anker te doen gaan.

Brand had vlug het zeil gestreken, het kleine ankertje gleed over boord, de staaltros werd strak getrokken en de «Marjolaine» lag stil.

Het was nog bijna een uur vóór de afgesproken tijd, maar daar Raffles wel begreep, dat de beide Bulgaren op de uitkijk zouden staan, zond hij snel Brand naar de verborgen plek bij het riviertje, om Henderson te gaan waarschuwen, opdat deze aanstonds ter plaatse zou kunnen zijn.

Maar de jonge man behoefde zover niet te gaan, want de reus kwam hem

reeds halverwege tegemoet; hij had reeds in de verte de vissersschuit de baai zien binnen vallen en dadelijk begrepen dat het zijn meester en diens trouwe vriend moesten zijn, die daar aankwamen.

Zodra Henderson zich aan boord van de schuit had begeven en haar met het oog van een kenner bekeek, vroeg Raffles:

— Hoe staat het met onze motorboot, James?

— Zij is geheel gereed, Mylord. Wanneer gij dit zoudt verkiezen, zoudt gij over tien minuten er mee in zee kunnen steken.

— Prachtig! Dat heb je knap gedaan, riep Brand vol bewondering uit.

Hierop wendde hij zich tot Raffles en vervolgde:

— Dat is waar ook, wat zul je nu met de Zeemeeuw doen? Wij kunnen haar toch niet hier laten?

— Er zal toch niets anders op overschieten, mijn waarde! antwoordde Raffles. Wij kunnen haar toch bezwaarlijk mee op sleeptouw nemen. Ik geloof trouwens niet, dat men onze boot op die verlaten plek zo spoedig zal ontdekken. Zij is aan alle kanten door overhangende struiken omgeven en wij moeten er maar op vertrouwen, dat men haar niet zal vinden vóór we terugkomen.

— Dus je keert weer naar Alderney terug? vroeg Brand.

— Natuurlijk. Dacht je dat ik mijn motorboot in de steek liet? Daarom zullen wij ons inspannen, opdat alles zo spoedig mogelijk is afgelopen.

— En wat doe je met die twee schurken?

— Wel, die maken de terugreis mee. Zodra wij veilig de kostbare lading aan boord van de «Zeemeeuw» gebracht hebben, zullen wij, na die heren gebonden te hebben, de autoriteiten van St. Anne waarschuwen, want hoe meer er van dat ongere gespuis wordt opge-

ruimd, hoe beter het voor het welzijn van de hele wereld is.

— En onze vissersschuit?

— Die krijgt de oude brave visser op non-activiteit weer terug, bij wijze van dank, hernam Raffles.

Hij had dit ternauwernood gezegd, toen er van de kant van de heuvel twee mannen naderden, die ieder iets zwaars op hun schouders schenen te torsen.

Het waren de beide Bulgaren, die de schuit waarschijnlijk reeds hadden zien aankomen.

Zodra zij de plek waren genaderd, waar de «Marjolaine» met zachte stootjes en schokjes aan het ankertouw trok, zei Filarsky, terwijl hij de zware kist neerzette:

— Het is goed, dat ge daar zijt. Wij zullen zo spoedig mogelijk zee kiezen.

Hij wendde zich in de Bulgaarse taal tot Brontsjef en zei iets tegen hem.

Terwijl Brontsjef zich verwijderde, vroeg Brand op zachte toon aan Raffles, die zich met de zeilen bezig hield:

— Wat zei die man met zijn baard?

— Hij draagt de ander op, ook de derde kist te gaan halen, antwoordde Raffles.

Het was op dit tijdstip van de dag nog vrij druk aan de baai en er voeren talrijke vissersvaartuigen in en uit, misschien in de hoop dat er nog iets te vangen zou zijn.

Mocht bij Raffles al het voornemen bestaan hebben, zich op het eiland zelf meester te maken van de buit, dan zou deze omstandigheid hem wel tot andere gedachten hebben gebracht.

Raffles was echter een voorzichtig man en hij begreep, dat hij niets zou verliezen met te wachten.

Op zee kon de «overdracht» heel wat gemakkelijker en minder opvallend plaats hebben.

Het duurde niet lang, of Brontsjef keerde terug met de derde kist.

Filarsky had intussen steeds de wacht gehouden bij de twee andere kisten, die hij met een wantrouwend oog scheen te bewaken.

Spoedig werden zij nu alle drie aan boord van de vissersschuit gebracht en onder toezicht van de beide Bulgaren in het vooronder neergezet.

Toen dit geschied was, schenen de beide mannen pas hun aandacht te schenken aan Henderson, die zij nog niet goed hadden opgenomen, daar de reus zich onledig hield met het splitsen van een eind touw.

— Wie is dat? vroeg Filarsky, terwijl hij zich in het Engels tot Raffles wendde.

— Wel, dat is mijn zwabber, antwoordde Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Een zwabber, wat is dat?

— Een zwabber is een zeuntje, mijnheer, antwoordde Raffles onderdanig.

— Maar wat, voor de duivel, is een zeuntje? riep Filarsky ongeduldig uit. Kun je niet duidelijker spreken?

— Zo noemen wij de scheepsjongen, mijnheer. Zij gaan veel met de zwabber om, en in de loop der tijden is de naam van het voorwerp overgegaan op degenen, die het hanteert.

— Sta eens op, beval Filarsky, zich tot de zogenaamde scheepsjongen wendend, terwijl hij hem met de voet aanstootte.

Henderson, die aan zulk een bejegening niet gewoon was, keek zeer verbaasd om zich heen, keek toen Raffles aan, die hem haastig en met een guitige blik in zijn ogen toeknikte, nam zijn pijp uit de mond en stond toen langzaam op, voor de verbaasde Bulgaar.

Sprakeloos keek Filarsky, die bijna twee hoofden kleiner was, tegen de reus op en wendde zich toen met gefronste wenkbrauwen tot Raffles, wie hij toebeet:

— Noem jij dat een scheepsjongen,

man? Het is een volwassen kerel en een reus op de koop toe.

— Ik heb 't woord scheepsjongen niet in de mond gehad, antwoordde Raffles bedremmeld. Ik heb gesproken van een zwabber en dat is hij ook, want hij houdt het schip schoon. Er is op dit oogenblik groot gebrek aan kleine jongens, die allemaal naar de fabrieken trekken, waar ze veel meer kunnen verdienen en nu moet ik het wel met dit grote uilskuiken doen.

Filarsky bromde nog iets, nam Henderson een weinig achterdochtig op, en vroeg toen weer:

— Kunnen wij aanstonds het anker lichten?

— Zodra gij maar wilt, mijnheer, maar moet ge niet eerst wat eten?

— Dat kunnen wij op zee doen.

— Zoals mijnheer wil! Gij zult zien, dat de zwabber een voortreffelijk kok is, als het er op aankomt.

Brand had zich bij dit toneeltje moeten afwenden, om niet in lachen uit te barsten en hij had zich druk bezig gehouden met de zeilen.

Het kleine anker werd weer opgehaald, de twee Bulgaren gingen bij de grote mast zitten, Raffles greep de helmstok en Henderson deed van alles wat, waarbij de Bulgaren, als zij dit soms verkozen, de opmerking konden maken, dat deze hulp-scheepsjongen met evenveel gemak de zwaarste rondhouten en spieren optilde als een ander een lucifer.

Raffles, die hen tersluiks goed in het oog hield, had gezien, hoe zij, half verborgen door de koekoek, snel hun revolvers geinspecteerd hadden. In ieder geval waren de beide Bulgaren dus op hun hoede, maar Raffles glimlachte slechts medelijdend.

Spoedig genoeg zouden de beide nihilisten inzien, dat zij als kinderen waren in de hand van een man als de Grote onbekende.

De «Marjolaine» was intussen de baai uitgevaren en bevond zich thans in open zee.

De zon was achter de kim verdwenen, maar het was daar buiten nog licht genoeg, om verscheidene kilometers voor zich uit te kunnen zien.

Henderson had de verstandige maatregel getroffen, om het compas in zijn zak te steken, dat zich in de kajuit van de motorboot bevond, benevens 'n paar uitmunten zeekaarten en Raffles, die deze wateren voortreffelijk kende, maakte zich dan ook geen ogenblik ongerust of de onderneming zou slagen.

De voorgeschreven lichten aan boord waren ontstoken, een groen aan stuurboord, een rood aan bakboord, een wit licht aan de top van de mast.

Het was toen acht uur in de avond en volkomen duister. Het werd tijd om het avondmaal te gebruiken.

Henderson fungeerde als hofmeester.

Hij bracht de beide Bulgaren, die hun plaats niet verlaten hadden, een bord dampende soep en het duurde niet lang, of iedereen dacht aan niets anders dan aan het stillen van zijn honger, die zich op zee krachtig deed gevoelen.

De beide Bulgaren aten zwijgend.

Na de soep kregen zij een stuk rundsvlees met overstaglopers en tenslotte geitenkaas bij wijze van dessert.

Ten slotte bracht Henderson de koffie.

En met de koffie ervoeren de beide Bulgaren, wat het zeggen wil, als een zwabber een weinig krachtiger is, dan waarvoor men hem aanziet.

Want Henderson, van te voren ingelicht door Raffles, greep heel eenvoudig de beide uitgestoken handen van de Russen in zijn reusachtige linkervuist, zette het blad met koffie heel bedaard terzijde, trok de twee Russen van hun plaats en duwde ze heel onzacht tegen de verschansing, met evenveel gemak als een kattenmoeder haar jongen van de ene plaats naar de andere draagt,

Met een gebrul van woede tastten de beide nihilisten tegelijk met de linkerhand naar hun zak, maar zij deden dit enige ogenblikken te laat.

Brand, die geen seconde zijn blikken van de Bulgaren had afgehouden, sprong naderbij, in iedere hand een zware revolver, die zich tot die tijd in zijn wijde broekzakken hadden bevonden en richtte ze op het hoofd van de beide schelmen.

— Geen beweging, of het zal je berouwen, beval hij kortaf.

Terwijl de twee revolvers bleven dreigen, liet Henderson zijn slachtoffers even los en trok met een vlugge beweging hun eigen wapens uit hun zak.

Het volgend ogenblik vlogen de revolvers in een wijde boog overboord.

Raffles was al die tijd rustig aan de helmstok blijven staan; hij wist wel dat hij een werkje als dit gerust aan Henderson en Brand kon overlaten.

De beide nihilisten werden in een oogwenk machteloos gemaakt en met dikke touwen aan de mast vastgebonden.

Slechts hun handen konden zij een weinig bewegen, maar daar hadden zij niet veel aan, want Henderson had er wel voor gezorgd, dat de knopen van het dikke touw onbereikbaar voor hen waren, terwijl hij zorgvuldig alles wat scherp was uit hun zakken had gehaald.

Raffles riep hem nu bij zich en zei:

— Neem nu zolang het roer van mij over, James. Mijnheer Brand en ik zullen nu eens gaan kijken, of de buit de moeite waard is.

Henderson nam nu de helmstok ter hand, en Raffles, door Brand geholpen, haalde de zware kisten uit het vooronder en plaatste die op het dek.

Brand had een scheepslantaarn ontstoken en bij dit schijnsel begon Raffles de eerste kist te openen.

Het ging niet zo heel gemakkelijk, want het hout was dik en taai en de kisten waren stevig dicht gespijkerd.

Maar met behulp van een kleine koevoet, wist Raffles toch het deksel zonder het al te veel te beschadigen, van de kist te verwijderen.

— Licht nu eens bij, Charles, verzocht hij.

De jonge man nam de lantaarn van het dek, en hief haar in de hoogte, zodat haar stralen het inwendige van de kist konden verlichten.

Raffles stak de hand in de kist, bukte er zich snel overheen, uitte een kreet van verbazing en woedde, welke Brand verschrikt deed vragen:

— Wat is er toch?

— Wat er is? Die kist bevat niets anders dan keistenen en verroest ijzer...

HOOFDSTUK VI

EEN ONVERWACHTE TUSSENKOMST

Bijna had Brand de lantaarn uit de hand laten vallen, zo ongelooflijk klonk hem deze mededeling in de oren.

Zo zou dus al die moeite nutteloos zijn geweest!

Het was om uit je vel te springen van kwaadheid!

Maar dadelijk daarop vroeg hij zich af, hoe zoiets mogelijk was.

Met welk doel zouden de twee Bulgaren er hen hebben laten inlopen?

Of... zouden zij zelve niets van deze bedriegerij weten?

De stem van Brand klonk schor, toen hij zich tot Raffles wendde met de vraag:

— Hoe komt dat?

— Weet ik het? was de wedervraag van de Grote Onbekende, die met alles behalve goedgezinde blikken naar de beide gevangen nihilisten keek, die blijkbaar nog niet beseften, wat er aan de hand was. Ik ben geen gedachtenlezer. Ik constateer alleen het feit, dat wij het slachtoffer zijn geworden van

een grap, die ik de heren niet spoedig zal vergeven.

— Maar, ik begrijp er niets van... met welk doel hebben die schurken deze comedie op touw gezet? Zij konden toch onmogelijk weten, dat wij wisten, waar zij de schat verborgen hadden?

— Dat wisten zij ook niet, hernaam Raffles kortaf, terwijl hij de keistenen uit de kist nam, in de flauwe hoop, dat zich daaronder wellicht de edelstenen zouden bevinden.

Die hoop was echter ijdel, want er kwam niets anders te voorschijn dan stukken zwaar verroest ijzer, wat lood en verder stenen en nog eens stenen.

— En de andere kisten? riep Brand eensklaps uit.

Raffles antwoordde niet, maar trok dadelijk een der beide nog ongeopende kisten naar zich toe, welke hij haastig begon open te breken.

Hij vond er slechts stenen in...

En de derde kist bleek eveneens niets anders te bevatten.

De beide vrienden moesten zich dus wel schikken in het onomstotelijk feit, dat zij het slachtoffer waren geworden van een raadselachtig bedrog.

— Zouden... zij daarginds er iets van geweten hebben? vroeg Brand eindelijk op zachte toon, met een blik op de twee Bulgaren, die onbewegelijk tegen de mast geleund zaten.

— Dat komt mij al zeer onwaarschijnlijk voor, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Wij hebben toch niet met gekken of kinderen te doen! Wat zouden hen in 's hemelsnaam wel bewogen kunnen hebben, zulk een dwaze comédie op touw te zetten? We spelen toch niet voor de film! Waartoe zouden zij zich al die moeite gegeven hebben.

— Maar, wisten dan de anderen, die weer zijn vertrokken, ook niets van de ware inhoud.

— Dat is een tweede zaak. Men onderneemt toch geen moeilijke tocht naar een eiland, in het holle van de nacht, om daar een partijtje keistenen en oud roest te gaan begraven? Neen, de nihilisten mogen zijn wat ze willen, dat zij stapelgek zijn, zullen wij voorlopig maar niet aannemen, tenminste niet op dit speciaal gebied.

— Dan begrijp ik er niets van, hernam Brand moedeloos. Wat ben je nu van plan?

— Ik geloof dat er weinig anders zal overschieten, dan dat wij maar weer naar Alderney terugkeren! Ik moet in ieder geval mijn motorboot terug hebben, dat spreekt vanzelf.

— En die twee schavuiten?

— Mogen gaan waar zij willen. Het is alles, wel beschouwd, hun schuld niet, dat ik zoveel moeite voor niets heb gedaan.

Intussen had de «Marjolaine» haar tocht voortgezet en bevond zich op dat ogenblik ongeveer ter hoogte van Cap de la Haque.

Raffles was er de man niet naar, lang te treuren over een teleurstelling, en zo gaf hij aanstonds het bevel, het roer te wenden en weer koers te zetten naar het enige uren geleden verlaten Kanaaleiland.

Terwijl Brand het zell hanteerde, en de zeeschuit klaar was om te wenden, zag Raffles ongeveer vier kabellengten achter de schuit een donkere vorm naderen, waarboven een paar lichten pinkten.

Blijkbaar had men aan boord van het naderende vaartuig pas zoeven de lichten ontstoken.

Men zou moeten laveren, daar de wind schuin van voren inkwam.

Bij het oploeven voer de «Marjolaine» tamelijk dicht langs het vaartuig, hetwelk Raffles zoeven had waargenomen.

Het was een zeer grote motorboot, ruimte biedend aan minstens veertig personen.

Haar vorm toonde, dat zij zeer snel moest zijn. Zij gleed vlug en spookachtig voorbij, als een donkere massa, maar tot grote verwondering en ongerustheid van Raffles, maakte zij dadelijk weer rechtsomkeert, zodra zij de visserschuit voorbij gevaren was en volgde de «Marjolaine».

Ook Brand had de manoeuvre gezien.

— Wat kan dat te betekenen hebben? Het lijkt wel of die boot ons volgt.

— Daar lijkt het veel op, antwoordde Raffles peinzend. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, wat de opvarenden van die motorboot van ons willen.

Wat zij wilden, dat zou maar al te spoedig blijken...

De geheimzinnige motorboot kwam zeer snel naderbij.

't Was duidelijk, dat zij oneindig veel vlugger liep dan de visserschuit, die nu bovendien de wind tegen had.

Binnen enkele minuten had zij de «Marjolaine» ingehaald en voer nu bijna terzijde van het kleine zeilscheepje, op een afstand van nauwelijks tien meter.

En die afstand werd voortdurend en snel kleiner.

Eensklaps uitte een der Bulgaren een kreet en begon toen luidkeels in zijn eigen taal vloeken en verwensingen uit te stoten, vermengd met smeekbeden, waarvan Brand volstrekt niets begreep.

Maar Raffles, die op zijn hoede was, doorzag dadelijk het geval.

De angstige en woedende uitroepen van de Bulgaar hadden hem op de hoogte gebracht.

De geheimzinnige motorboot, die hen blijkbaar reeds lang zo hardnekkig gevolgd was, had een bemanning van nihilisten aan boord en die kenden blijkbaar volkomen de toeleg van de ontrouwe overtuigingsgenoten.

En toch viel er aan vluchten niet te denken. Hoe zou het mogelijk zijn, met een klein zeilschip te ontkomen aan een motorboot, die zeker bij uitstek krachtige machines bezat.

Het drama speelde zich nu snel af.

De motorboot kwam nog dichterbij en eensklaps klonk het bevel, door een scheepsroeper in de Engelse taal geroepen:

— Draai dadelijk bij, of wij varen u in de grond!

Het bevel was ondubbelzinnig. Door het niet op te volgen, zou Raffles zijn eigen leven en dat van de anderen wagen, die zich aan boord van de «Marjolaine» bevonden.

Met gebalde vuisten gaf hij enige bevelen.

Toen trad hij op de gevangenen Bulgaren toe en maakte snel en behendig de touwen los, waarmede zij geboeid waren geweest.

Hij wendde zich tot de twee schavuiten en zei op ernstige toon:

— Luister. Jullie zult wel begrijpen, dat jullie in doodsgevaar verkeren. Jullie kameraden hebben blijkbaar gespionneerd, en weten wat jullie voornemens waart. Jullie hebt maar één kans: overboord springen en trachten je zwemmende te redden. Wij zijn hier geen twee kilometer van de Franse kust verwijderd.

Zonder een woord van dank en alleen maar beducht voor eigen lijfsbehoud, wierpen de twee Bulgaren zich dadelijk over boord, na hun zware laarzen te hebben uitgeschopt en begonnen met grote slagen naar de kust te zwemmen.

Maar het noodlot scheen hun ontvluchting niet te willen.

De maan was juist doorgekomen en de donkere gedaanten van de twee vluchtelingen waren duidelijk zichtbaar.

Schoten knalden...

Een dreigende stem riep «halt»!

Toen voer de motorboot snel naar de plek, waar Brontsjef en Filarsky tegen de golven stredden.

Men viste met touwen en haken naar hen en binnen weinige ogenblikken waren de vluchtelingen aan boord van de motorboot getrokken.

Even scheen het alsof de motorboot achter bleef en zich wilde verwijderen, maar toen kwam zij opnieuw snel naderbij en wederom klonk het bevel door de scheepsroeper:

— Bijdraaien, of wij schieten.

Raffles was een te verstandig man, om dit bevel niet op te volgen, maar het bloed van Henderson begon al te koken.

— Moeten wij ons dat laten welgevalen, Mylord? vroeg hij, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Wij zullen wel moeten, mijn vriend, antwoordde Raffles kalm.

— Maar die kerels zijn bloeddorstige schavuiten, riep de brave reus op wanhopige toon.

— Ik spreek het niet tegen, James, hernam Raffles glimlachend. Maar dit doet, helaas, niets af aan het feit, dat wij op dit ogenblik niet te sterksten zijn.

De vissersschuit lag nu bijna stil.

De motorboot was langszij gekomen en een paar touwen werden overgeworpen door een vijftal lieden met een donker uiterlijk, die op hun beurt snel aan boord van de «Marjolaine» sprongen en de touwen vastmaakten.

Zij waren allen met revolvers en messen gewapend.

Raffles had de helmstok geen ogenblik los gelaten tot het tijdstip, waarop de motorboot der nihilisten langszij van de vissersschuit lag.

Want dat men met nihilisten te doen had, bleek nu maar al te duidelijk.

Een boot van de Franse havenpolitie zou zeker niet zo geheimzinnig zijn opgetreden.

Henderson scheen aanstalten te maken de indringers met een handspak te lijf te gaan, maar een op korte toon uitgesproken bevel van Raffles was voldoende, om hem aanstonds weer tot kalmte te brengen.

Drie der nihilisten traden aanstonds met opgeheven revolver op de gewaande visser toe, terwijl de beide anderen zich over de open gebröken kisten heen bukten en ze vluchtig onderzochten.

Toen begaven zij zich naar de voet van de grote mast, bekeken daar het dikke touw, waarmee Brontsjef en Filasky vastgebonden waren geweest en spraken daarop enige woorden in de Bulgaarse taal, waarop een der anderen, die een weinig Engels bleek te spreken, zich tot Raffles wendde en op barse toon vroeg:

— Zijt gij de eigenaar van dit vaartuig?

— Dat ben ik, antwoordde Raffles.

— Waar hoort uw schip thuis?

— Te Alderney.

— Dat zullen wij onderzoeken. Gij houdt dus vol, dat gij geen rover van beroep zijt?

— Een rover? herhaalde Raffles langzaam.

— Houd u niet van de domme, riep de Bulgaar vertoond. Zoudt gij soms willen ontkennen, dat gij de twee mannen, aan wie wij de bewaking van de drie kisten hadden toevertrouwd, hebt overvallen, machteloos gemaakt en ontwapend. En dat ge daarna de kisten hebt open gebroken, welke naar uw mening geld of juwelen moesten bevatten?

HOOFDSTUK VII

WIE HET LAATST LACHT

Een ogenblik stond Raffles sprake-loos.

Nooit had hij kunnen denken, dat de twee mannen, die hij slechts enige ogenblikken te voren het leven had willen redden, hem nu zo laaghartig zouden verraden, misschien in de flauwe hoop, dat zij daardoor hun eigen zaak zouden kunnen verbeteren.

Toen plooidde 'n bitter glimlachje zijn lippen.

— Het nihilisme schijnt niet te vrijwaren tegen lafhartige ondankbaarheid en laagheid, zei hij langzaam. Nu, als gij alles reeds weet, wat vraagt gij dan nog?

— Gij bekennt dus?

— Ik beken.

— Gij zijt dus ook geen visser?

— Neem voorlopig aan, dat ik er wel een ben, antwoordde Raffles bedaard.

De nihilist gaf geen antwoord, maar keek Raffles met zijn kleine zwarte ogen doordringend aan.

Toen haalde hij de schouders op en zei onverschillig:

— Dat is een kwestie voor Popowitsj, onze chef. Hij moet maar met u doen, wat hij het beste vindt. Volg mij, gij allen, en tracht geen grappen uit te halen, want ik zeg u bij mijn ziel, dat wij niet zouden aarzelen, u neer te schieten.

Raffles had zijn beide metgezellen een snelle wenk gegeven, die te kennen gaf, dat zij zich in geen geval mochten verzetten.

Een voor een begaven zij zich aan boord van de motorboot, waar zij aanstonds in een hut werden opgesloten, die volmaakt duister was, daar zij geen venster of patrijspoort had.

Aan de bewegingen van het vaartuig bemerkten zij, dat men de «Marjolaine» op sleeptouw nam.

Daarop begon de schroef weer te wentelen en het geruis van het water langs de scheepsboorden toonde aan, dat de motorboot met snelle vaart haar weg vervolgde.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, toen de deur van de hut eensklaps werd geopend en drie zwaar gewapende nihilisten binnentraden.

Een hunner droeg een lantaarn, waarvan het licht de drie mannen een ogenblik verblindde.

Allen droegen touwen bij zich, waarmee de drie gevangenen stevig werden gebooid.

Vervolgens werden zij door een kleine gang naar een veel grotere hut gebracht, waar zij tegenover een kleine man met een sluw, wreed vossengezicht kwamen te staan, waarin een paar grijsgroene ogen kwaadaardig fonkelden.

Die man was Popowitsj, de aanvoerder der nihilistische bende, aan wie de moeilijke zending was toevertrouwd, welke op zo onverwachte wijze was afgebroken.

Hij zat achter een kleine, stevige tafel en leunde met de kin in de magere handen.

Geruime tijd liet hij zijn kleine boosaardige ogen, zonder zich voor het overige te bewegen, van de een naar de ander dwalen.

Eindelijk hief hij met een ruk het hoofd op en zei in zeer goed Engels:

— Wie gij ook zijt, mijnheren, mijn compliment. Gij hebt natuurlijk onze kleine truc wel doorzien? Wij wantrouwden die twee schurken reeds lang, ziet gij, en wij wilden hen eens op de proef stellen. Zij zijn gewogen en te licht bevonden en zij zullen moeten boeten. Maar dat zijn zaken, die ons alleen aangaan. Wat u betreft, gij wilt ons dus niet zeggen, wie of wat gij zijt? Wij weten nu, dat gij ons bespied moet hebben, toen wij hier eergister nacht aan wal gingen, maar dat is ook alles.

— Dan zult gij het met die geringe wetenschap moeten doen, mijnheer, zei Raffles bedaard.

— Zoals gij wilt, zei hij. Ik zal u niet dwingen. Maar gij zult mij wel toestaan, mijn veiligheidsmaatregelen te nemen, nietwaar? Ik houd er niet van, dat men mij op de vingers kijkt. Ik zal u dus tot morgen op zijn minst in verzekerde bewaring moeten houden, en dan kunt gij mijnentwege naar de duivel lopen.

Popowitsj gaf de drie bewapende nihilisten, die bij de deur waren blijven staan een wenk, en de drie Engelsen werden weer naar hun donkere hut gebracht.

Toen de deur achter hen was dicht gevallen, zei Henderson op fluisterende toon:

— Ik zie wel kans, mijn touwen stuk te trekken, Mylord. Als wij eens een poging ondernamen, van deze motorboot te ontluchten!

— Dat zou ten eerste niet zo gemakkelijk gaan als je denkt, James, antwoordde Raffles. En ten tweede heb ik met die schelmen nog een appeltje te schillen.

Hij liet zijn stem nog meer dalen en vervolgde:

— Toen wij aan boord gingen, heb ik op de voorplecht drie ruwhouten kisten zien staan.

— Welnu? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zij geleken tot in de minste bijzonderheden op de kisten, welke keistenen en oud roest bevatten.

— En wat zou dat?

— Wel, ik denk haast, dat in die kisten werkelijk de juwelen zitten en dat de heren nihilisten die thans gaan wegstoppen op Alderney. En ik heb niet veel lust om dat maar ongestraft toe te laten. Om echter te kunnen doen, wat ik wil doen, is het volstrekt noodzakelijk, dat wij op het eiland terugkeren, en dus lijkt het mij het verstandigst, als wij hier rustig aan boord blijven. Eenmaal aan de vaste wal, zullen wij wel verder zien.

De tocht duurde nog bijna een uur, en toen minderde de boot vaart.

Een schurend geluid werd vernomen en de boot lag stil.

Vijf minuten verstreken.

Toen ging de deur weer open en de gevangenen werden door de smalle gang naar het dek gebracht.

Het was nog volkomen nacht en er stond nu een kille wind.

Een enkele blik om zich heen overtuigde Raffles, dat zij geland waren niet ver van de kleine baai, die zij reeds zo goed kenden.

Op een zestigtal meters van de kust, aan de voet van een lage heuvel, stond een soort schuur, die misschien wel aan een schaapherder toebehoorde.

Van de beide verraders was niets te zien.

De valreep werd uitgelegd en de gevangenen werden snel aan land gebracht.

Tien welbewapende bendeleden omringden hen en zij begrepen wel, dat er onder deze omstandigheden aan een ontvluchting niet te denken viel. Snel werden zij naar de schuur gebracht en daar binnen geleid. Twee nihilisten, met de revolver in de vuist, namen voor de sterke deur plaats, die van een stevig slot voorzien bleek te zijn.

Toen wendde Popowisj, die hen had vergezeld, zich tot de gevangenen en zei op sarcastische toon:

— Gij zult mij niet kwalijk nemen, dat ik enige voorzorgsmaatregelen wil nemen. Ik heb u namelijk leren kennen als zeer stoutmoedige lieden, en bij wat ik te doen heb, kan ik geen potkijkers dulden. Over enige uren zullen wij ver weg zijn en dan zal het u niet zo moeilijk vallen u te bevrijden, al zal het wel wat lang duren.

Hij knikte de drie mannen spottend toe en een ogenblik later waren zij met hun bewakers alleen. Van buiten draaide de sleutel in het slot om...

De hut werd alleen verlicht door het schijnsel van een stallantaarn, die aan een spijker hing en zoeven door een der bewakers was ontstoken.

En nu stonden zij onbewegelijk voor de deur, met gekruiste armen, de revolver in de vuist geklemd, de ogen op de gevangenen gericht.

Henderson wierp zijn meester een waarschuwend blik toe.

Hij wong achter zijn rug zijn geweldige polsen in de touwen, die hem geboeid hielden, zorg dragende dat zijn bewegingen niet door de bewakers gezien konden worden, hetgeen niet weinig inspanning vergde.

Hij zette de spieren van zijn armen op, tot zij als kabels gespannen waren... en hij voelde, dat de touwen zich begonnen te begeven.

Maar een der bewakers scheen achterdocht te krijgen.

Langzaam, Henderson strak aanzien- de, deed hij een paar stappen naar voren.

— Keer je om, beval hij in ellendig Engels.

Maar inplaats van aan dit bevel gehoor te geven, rukte de reus met geweldige inspanning, die de aderen op zijn voorhoofd als koorden deed zwellen, bliksemsnel het touw los, dat zijn armen gebonden hield, juist toen de ander vlak voor hem stond.

Daardoor kon de tweede Bulgaar niet zien, wat er eigenlijk geschiedde, en dit werd zijn ongeluk.

Henderson had de man, die voor hem stond, met de snelheid der gedachte in de borst gegrepen, vóór deze van zijn wapen gebruik kon maken en wierp hem nu met zoveel kracht tegen zijn makker aan, dat de twee op de grond rolden.

Een der revolvers vloog in een hoek van de hut.

En de tweede zou nimmer worden afgeschoten, want Henderson wong het wapen uit de vuist van de tweede Bulgaar en stak het in de zak.

Dit alles was zo snel gegaan, dat Brand nog steeds verbijsterd en ademloos stond toe te kijken, toen de reus reeds vlug zijn touwen losmaakte.

Een ogenblik later was ook Raffles bevrijd.

Hij trad aanstonds op 'n kleine spleet die hij in de houten wand ontdekt had, toe en keek naar buiten.

— Zijn zij er nog? vroeg Brand op gedempte toon.

— Er zijn er zeven aan land, zei Raffles. Zij hebben zoeven de kisten van boord gehaald en willen nu die gaan

weg brengen. Drommels, hoe komen wij hier bijtijds uit.

Hij kon niet verder spreken.

In de verte kraakten snel achtereen een paar schoten.

— Wat is dat? vroeg Brand verschrikt.

— Ik denk dat de nihilisten het vonnis voltrekken van de bedriegers, zei Raffles.

Hij trad op het slot van de deur toe en onderzocht het.

Toen stampvoette hij driftig en fluisterde ongeduldig:

— Het duurt minstens tien minuten vóór ik dit slot zonder een werktuig open heb.

— En duurt dat te lang, Mylord? vroeg Henderson, die een zware stok in de hoek van de hut gegrepen had.

— Veel te lang, James. Misschien zijn de drie kerels in die tijd weer van de motorboot terug.

— Wij moeten er dus uit?

— Tot iedere prijs.

— Al maakt het wat lawaai?

— Als het niet anders kan.

— Nu, als wij er dan niet uit kunnen, dan moeten wij er dwars door heen, riep de reus uit.

En op hetzelfde ogenblik wierp hij zich uit alle macht tegen de dunne houten wand, die krakend aan splinters vloog en de drie mannen een opening bood, zoals zij geen betere hadden kunnen verlangen.

Met een paar sprongen bevonden zij zich tussen de volkomen verblufte nihilisten.

Henderson zwaaide even met zijn dikke knuppel en als graanhalmen onder de sikkel, zo vielen de schelmen onder zijn slagen.

In een oogwenk lagen zij bewusteloos op het zand van de oever.

Reeds hadden Raffles en Brand ieder een der kisten gegrepen en ditmaal waren het de goede.

Henderson nam de derde op, alsof het

een luciferdoosje was, en nu ijlden de drie mannen, zo snel zij konden, door de duisternis begunstigd, naar de bekende plek, waar de motorboot was verborgen.

Een zucht van verlichting ontsnapte hen, toen zij de trouwe «Zeemeeuw» nog altijd op haar oude plekje vonden.

Snel werden de kisten aan boord gebracht.

De inschepping had plaats.

Er moest vlug gehandeld worden, want de drie mannen begrepen maar al te goed, dat de bandieten in de kleine vlet, die op weg waren naar de motorboot, maar die nog niet hadden kunnen bereiken, het voorval op het strand hadden moeten zien. En zij zouden zich de buit zeker niet zonder meer laten ontnemen.

Henderson had dadelijk de motor op gang gebracht en vlug gleed het ranke vaartuig de rivier op, de baai tegemoet.

Maar de «Zeemeeuw» was die baai nauwelijks ingevaren of een nieuw gevaar dreigde.

De sloep met de drie nihilisten had rechtsomkeer gemaakt en de inzittenden roeiden uit alle macht de boot weer naar de kust, om te zien wat er aan de hand was.

Daar zagen zij de «Zeemeeuw» naderen...

Dadelijk begrepen zij de toedracht.

Twee hunner lieten de riemen zakken en grepen naar hun revolvers.

Zij schenen door woede verblind te zijn en er niet om te geven, of men hun schoten wellicht op een min of meer heuwoond eiland zou horen.

De schoten kraakten.

Maar de drie vrienden bukten zo diep mogelijk achter de lage verschansing en de kogels vlogen over hun hoofden.

Met volle vaart stooft de Zeemeeuw op de roeiboot af... een luid gekraak... de motorboot had de vlet van terzijde getroffen en haar letterlijk midden door gevaren.

De drie nihilisten spartelden allen in het water en moesten zich zwemmend redden...

Vliegensvlug stoof de «Zeemeeuw» de baai uit, de motorboot voorbij.

Tien minuten later legden zij voor een ogenblik aan de pier stil in de haven van Esser Cis, en daar riep Raffles, zijn handen als scheepsroeper gebruikend, een kalm voorbijwandelend politieagent de mededeling toe, die binnen enkele ogenblikken de gehele havenpolitie in de weer zou brengen :

— Bulgaarse nihilisten op de kust, één mijl hier vandaan, bij de kleine baai in het zuiden. Zij hebben twee van hun makkers dood geschoten en voeren niet veel goeds in het schild. Hun motorboot ligt voor de ingang van de baai geankerd.

En na deze nuttige aankondiging vond Raffles, dat hij zijn rol in de comédie naar behoren vervuld had en trok zich in de duisternis der Noordzee terug, zonder op applaus te wachten...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

LIEFDE en KUNST

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Mislukte Samenwerking.
58. — De Kool des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.</p>	<p>65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Een Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Vloolwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgten Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheimen van Parijs
87. — Speelzucht en Misdad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Boksworstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksg geheim
97. — De Ontvoerde Diplomaat
98. — Rumoer om de Derby
99. — Gevaren van de Wereldstad
100. — Moderne Piraten
101. — Het Filmkasteel
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
103. — Een Onderaards Drama
104. — De Verzonken Metropolis
105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret
107. — De Negende Steen
108. — Onraad in Hollywood
109. — Ossenkop; gang 5
110. — De bende van « de Ratten »
111. — Het Avontuur in Hollywood
112. — De Bende van de Gouden Spin
113. — Irma Sandrina
114. — In de val gelokt
115. — Om een kwart miljoen dollars
116. — De Giftgas-centrale
117. — Een mislukte ontvoering
118. — De Verdwenen Kleindochter
119. — Helicopter-bandiet
120. — De Verraderlijke Huisknecht
121. — Vrouwelijk Lokaas
122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
123. — In het Hol van de Leeuw
124. — Een Patient verdween
125. — De Geheimzinnige Liftkoker
126. — De pseudo uitvinder
127. — De Zwarte Kaper
128. — Moderne Schatgravers</p>
IN VOORBEBEIDING :	
<p>129. — Liefde en Kunst
130. — De Moord in Kew Gardens</p>	